

Arrest

nr. 313 375 van 24 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEVRIENDT
leperstraat 10
8830 HOOGLEDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEVRIENDT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, wordt naar aanleiding van zijn zesde verzoek om internationale bescherming op 28 februari 2014 erkend als vluchteling. Na de definitieve veroordeling door het hof van beroep te Gent op 31 maart 2021 wegens betrokkenheid bij feiten van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal), na verzoeker te hebben gehoord, op 10 mei 2022 tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Vanuit de gevangenis te Brugge verzoekt verzoeker op 13 november 2023 een zevende keer om internationale bescherming. Op 22 februari 2024 beslist de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Marivan en bent u Iraans staatsburger. Op 8 mei 2007 verzocht u voor het eerst om internationale bescherming in België. U verklaarde toen in Iran problemen gekend te hebben omwille van uw activiteiten voor PJAK (Free Life Party of Kurdistan) en uw deelname aan een manifestatie. Op 3 oktober 2007 werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw asielrelaas. Deze weigering werd op 9 januari 2008 integraal door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Op 18 maart 2008 diende u een tweede asielverzoek in. U herhaalde toen uw bij uw eerste verzoek geponeerde vrees en legde ter staving enkele juridische stukken neer. Daarnaast haalde u aan in België lid van de KDPI (Koerdische Democratische Partij - Iran) geworden te zijn en hier deel te nemen aan manifestaties. Verder zei u dat uw broer Y. samen met drie andere leden van de PJAK was doodgeschoten door de Sepah (Korps van Revolutiewachters). Inzake uw tweede verzoek werd door het Commissariaat-generaal op 23 december 2009 een weigeringsbeslissing genomen, die op 16 april 2010 integraal werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uw drie volgende verzoeken d.d. 16 november 2011, 5 augustus 2013 en 19 augustus 2013, waarin u documenten neerlegde in verband met uw beweerde problemen in Iran en in verband met uw politieke activiteiten in België, werden door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Op 22 oktober 2013 verzocht u een zesde maal om internationale bescherming. U verklaarde nog steeds politiek actief te zijn in België als lid van de KDPI en legde opnieuw documenten neer om uw problemen in Iran te bewijzen.

U nam deel aan de partijvergaderingen die om de paar maanden werden georganiseerd en aan een aantal betogingen voor het Europees Parlement en de Iraanse ambassade. Daarnaast was u actief op facebook onder uw eigen naam. Op uw account postte u kritiek op het regime. Op 28 februari 2014 werd aan u de vluchtelingenstatus toegekend, omdat aannemelijk werd geacht dat u omwille van uw politieke activiteiten in België in de kijker kon zijn gelopen waardoor u bij terugkeer naar Iran risico liep om vervolgd te worden.

Op 4 november 2020 werd u door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar gekoppeld aan een geldboete van 152.000 euro (waarvan de helft met uitstel gedurende een termijn van drie jaar) en een ontzetting uit de rechten in artikel 31 Strafwetboek gedurende een termijn van tien jaar. U ging in beroep tegen dit vonnis. Op 31 maart 2021 werd u door het hof van beroep te Gent definitief veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van vier jaar, gekoppeld aan een geldboete van 152.000 euro (waarvan de helft met uitstel gedurende een termijn van drie jaar) en een ontzetting uit de rechten in artikel 31 Strafwetboek gedurende een termijn van tien jaar.

Op 25 juni 2021 ontving het Commissariaat-generaal een brief waarin de Staatssecretaris de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. In het kader van het hierop op 22 maart 2022 georganiseerde onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u te menen dat uw vluchtelingenstatus behouden moest blijven, omdat u hier al lang bent en geïntegreerd bent – u heeft hier familie, u heeft hier altijd gewerkt en u heeft hier nog niet afbetaalde schulden – en omdat uw situatie in Iran nog steeds niet veranderd is: in het verleden werden verschillende familieleden van u vervolgd omwille van oppositieactiviteiten, ook nadat u de vluchtelingenstatus werd toegekend, en u had zelf Iran moeten verlaten omdat u vervolgd werd ten gevolge van uw politiek engagement voor de Koerdische zaak en ook in België had u oppositieactiviteiten, waarbij u deelnam aan betogingen o.m. voor de Iraanse ambassade en waarbij u actief was op uw facebookaccount. U vreesde dan ook bij terugkeer naar Iran opgehangen te worden.

Op 10 mei 2022 werd uw vluchtelingenstatus door het Commissariaat-generaal ingetrokken. Uw beroep hiertegen werd op 5 oktober 2022 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Diezelfde dag werd u door de correctionele rechtbank van Brugge andermaal veroordeeld wegens uw betrokkenheid bij feiten van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. De correctionele rechtbank te Brugge was van oordeel dat de feiten die het voorwerp uitmaakten van het in kracht van gewijsde gegane arrest van het Hof van Beroep te Gent van 31 maart 2021 en de feiten die thans voor deze rechtbank aanhangig waren gemaakt en aan dat vonnis voorafgingen, samen met de eerste feiten de opeenvolgende en voortgezette uitvoering waren van éénzelfde misdadig opzet. De rechtbank meende dat er zich een bijkomende straf opdroeg en veroordeelde u tot een effectieve gevangenisstraf van 6 maanden, een geldboete van 304.000 euro en ontzette u andermaal uit uw rechten voor een periode van 5 jaar.

Op 13 november 2023 verzocht u tijdens uw verblijf in de gevangenis van Brugge een zevende keer om internationale bescherming. U verklaart dat u, die aan het einde van uw detentie bent gekomen, intussen spijt en schuldinzicht heeft en zich naar de wet zal gedragen. U meent geen gevaar voor de maatschappij te zijn.

Daarnaast verklaart u geen moslim meer te zijn en tot het katholicisme bekeerd te zijn. Tot slot voegt u toe intussen grootvader te zijn geworden en van uw gezin binnen de maatschappij te willen genieten. U wil een nieuwe kans. U vreest bij terugkeer naar Iran omwille van uw religieuze en politieke overtuigingen – u bent nog steeds lid van de KDPI – vervolgd te zullen worden. Ter staving van uw bekering legt u een attest van de aalmoezenier van de gevangenis van Brugge, d.d. 22 november 2023, neer, waarin bevestigd wordt dat u deelneemt aan de Rooms-katholieke vieringen in het weekend, dat u katholieke activiteiten volgt en dat u de wens geuit heeft om zich te laten dopen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet is overgegaan tot intrekking van de u eerder verleende vluchtelingenstatus, daar werd vastgesteld dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf. U had geen elementen aangebracht die een behoud van uw vluchtelingenstatus rechtvaardigden. Het Commissariaat-generaal was eveneens van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Iran, en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar was met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op 3 oktober 2022 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw beroep tegen voornoemde beslissing. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Dienaangaande wijst het CGVS erop dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat elk arrest van dit Hof, daaronder begrepen een arrest waarin enkel een bepaling van het Unierecht wordt uitgelegd die reeds van kracht was op het tijdstip waarop op een vorig verzoek werd beslist, een nieuw element vormt in de zin van deze bepalingen, ongeacht het tijdstip waarop het arrest is gewezen (HvJ 8 februari 2024, C-216/22, A.A./Bundesrepublik Deutschland, § 53). Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikel 14, lid 4 onder b) van de Kwalificatierichtlijn en dient aldus richtlijnconform geïnterpreteerd te worden. Op 6 juli 2023 heeft het Hof van Justitie zich in drie arresten, met name in de zaken C-8/22, C-402/22 en X-663/21, uitgesproken over de vraag hoe artikel 14, lid 4, onder b van de Kwalificatierichtlijn moet uitgelegd worden. Het CGVS meent dat de vaststellingen vervat in de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus dd. 10 mei 2022 conform voornoemde rechtspraak van het Hof van Justitie zijn, en dat deze arresten dan ook de kans niet aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Immers, overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-402/22 kan de vluchtelingenstatus worden ingetrokken wanneer er sprake is van **een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig**

misdrijf dat gezien de kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten. Om te beoordelen of een misdrijf waarvoor de betrokkene definitief is veroordeeld van een dergelijke ernst is, moet volgens het Hof van Justitie rekening worden gehouden met de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf, de aard van het misdrijf, eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden, de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd, de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade en de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure. Deze beoordelingscriteria zijn evenwel niet uitputtend en kunnen in voorkomend geval worden aangevuld met verdere criteria (HvJ, 6 juli 2023, C-402/22, punt 48).

Wat de **aard van het misdrijf** betreft, blijkt uit het arrest van het hof van beroep te Gent dat u op 31 maart 2021 schuldig werd bevonden voor meerdere feiten van mensensmokkel. Dienaangaande oordeelde het hof van beroep dat de correctionele rechtbank van Brugge op omstandige wijze de feiten die aan de basis lagen van de te beoordelen strafvordering en de bewijsgraving door het gerechtelijk onderzoek had uiteengezet en uit de voorliggende strafinformatie de belastende elementen had opgesomd die naar zijn oordeel gezamenlijk voldoende gelijklopende en zwaarwichtige vermoedens opleverden om de feiten bewezen te verklaren. Het vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge was naar het oordeel van het hof van beroep correct gemotiveerd en het hof hernam de overwegingen van het bestreden vonnis (blz. 3 t.e.m. 7) en maakte deze tot de zijne (zie arrest p.12). Daar u ter terechtzitting de u ten laste gelegde feiten bleef betwisten, en in ondergeschikte orde stelde dat u nooit de intentie zou hebben gehad om mensensmokkel te faciliteren, wees het hof van beroep op wat volgt:

“Op 30 december 2019 werd het bootje De Rune ter hoogte van de gemeente Bray-Dunes aangetroffen met aan boord 19 transmigranten. De 19 mensen aan boord konden worden gered met een helikopter van de Franse marine. Onder hen was er een gezin met twee kinderen. Niemand was drager van een zwemvest. De opvarenden deden een poging om naar het Verenigd Koninkrijk te varen. (...) Via onderzoek kon worden achterhaald dat de beklaagde de boot De Rune op 14 december 2019 had aangekocht voor € 840,00. Tevens blijkt dat de beklaagde ook al eerder boten kocht. Zo kocht hij op 25 december 2019 een uit dienst genomen rubberboot bij de brandweer van Ronse en op 16 december 2019 bij een particulier te Leopoldsburg. Een retroactieve bevraging op het oproepnummer xxxx/xxxxxx van de beklaagde toont aan dat hij zich meerdere keren heeft begeven naar Belgische kusthavens.”. Het hof stelde vervolgens dat u slecht geplaatsd was om te beweren dat u niet op de hoogte was dat u onderhandelde met mensensmokkelaars, aangezien er vooreerst geen verkoopdocument was opgemaakt, dat het niet geloofwaardig was dat deze documenten verloren zijn geraakt en dat u ook naliel uw naam op het aankoopdocument te vermelden. Vervolgens wees het hof erop dat onderzoek van uw gsm talrijke contacten aantoonde met nummers gelinkt aan personen gekend in dossiers van mensensmokkel, o.m. in het Verenigd Koninkrijk. Verder bleek dat u in de gesprekken met de initieel medebeklaagde N. S., op uw aangeven, codetaal gebruikte. Zo werd gesproken over eenden i.p.v. over rubberboten. Uw kompaan had tijdens zijn verhoor op 21 april 2020 trouwens ook toegegeven dat u medeplichtig was aan mensensmokkel. Hij had u overigens meerdere keren gevraagd om te stoppen maar u luisterde niet. Dit wordt volgens het hof bevestigd in een telefoongesprek op 9 februari 2020 dat plaatsvond tussen N. S. en u, waarbij u stelde dat 'de jongens gebeld hebben en dat ze naar De Panne kunnen gaan, dat het weer geen goed weer is voor eenden. Toen uw kompaan u waarschuwde “dat alle eenden die je in het water gooit ondersteboven gaan raken”, antwoordde u dat u zich niet met zulke dingen moest bezig houden, dat het u niet kon schelen.

Uw betoog ten overstaan van het hof van beroep dat u geen dader/mededader was, maar slechts een medeplichtige werd verder niet gevolgd. Het hof oordeelde dienaangaande dat uit het strafdossier onmiskenbaar bleek dat u perfect op de hoogte was van het feit dat u een boot aanleverde om mensen over te varen naar het Verenigd Koninkrijk. Uit het arrest van 31 maart 2021 kom dan ook ontegensprekelijk naar voren dat het hof van oordeel was dat er in uw hoofde wel degelijk **sprake was van opzet**.

In het arrest van het hof van beroep werden bovendien **meerdere verzwarende omstandigheden** weerhouden en in rekening gebracht. Zo wees het hof op de omstandigheid dat misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand waarin de slachtoffers verkeerden ten gevolge van hun onwettige of precaire administratieve toestand, hun precaire sociale toestand. De slachtoffers bevonden zich immers in een toestand van illegaal verblijf, van precair levensonderhoud en van totale afhankelijkheid van de mensensmokkelaar. Verder was er sprake van de verzwarende omstandigheid dat de feiten werden gepleegd t.o.v. twee minderjarigen, aangezien zich tussen de opvarenden een gezin met twee minderjarigen bevond. Dat er tevens sprake was van de verzwarende omstandigheid dat het leven van de slachtoffers opzettelijk en door grove nalatigheid in gevaar werd gebracht, bleek naar het oordeel van het hof uit het feit dat de boot was uitgevaren op 29 december 2019 omstreeks 15.30 uur in volle zee zonder dat een van de opvarenden een zwemvest aanhad. Zij werden volledig aan hun lot overgelaten. Verder blijkt trouwens niet dat werd getest of de boot al dan niet zeewaardig was. Tot slot bleek aan de hand van het telefonieonderzoek duidelijk

dat u regelmatig telefonische contacten onderhield met mensensmokkelaars, o.m. in het Verenigd Koninkrijk, dat u samen met de initieel medebeklaagde instond voor de aankoop van de rubberboten die dan later werden opgehaald, en dat er codetaal gebruikt werd. Aldus oordeelde het hof dat er ook sprake was van de verzwarende omstandigheid dat het een daad van deelneming betrof aan de hoofd- of bijkomende activiteit van een vereniging.

Betreffende **de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade** benadrukt het CGVS vooreerst dat u schuldig werd bevonden aan het smokkelen van 19 niet nader geïdentificeerde personen, waaronder twee minderjarige kinderen. Voorts wijst het CGVS erop dat mensensmokkel de openbare orde ondermijnt en de controle door de overheid op de mensen die zich op haar grondgebied bevinden, bemoeilijkt.

Belangrijke, nauwelijks gekende en oncontroleerbare migratiestromen worden erdoor onderhouden, met alle gevolgen die zulks meebrengt voor de openbare orde en veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteiten van de landen van bestemming. Bovendien worden de slachtoffers van mensensmokkel doorgaans in een volslagen marginaal bestaan gedropt, zonder middelen en zonder rechten. Zij zijn vaak niet bij machte om op een behoorlijke wijze in hun levensonderhoud te voorzien, waardoor ze in het illegale arbeidscircuit terechtkomen met economische uitbuiting en onmenselijke situaties tot gevolg.

Wat de op het misdrijf gestelde straf betreft, wijst het CGVS erop dat het misdrijf mensensmokkel luidens artikel 77bis van de Vreemdelingenwet wordt bestraft met gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar en met geldboete van vijfhonderd euro tot vijftigduizend euro. Wanneer er sprake is van verzwarende omstandigheden wordt het misdrijf overeenkomstig artikel 77quater bestraft met een opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar en met geldboete van duizend euro tot honderdduizend euro, waarbij de boete zo veel keer wordt toegepast als er slachtoffers zijn. De correctionele rechtbank te Brugge was van oordeel dat **een effectieve gevangenisstraf van 4 jaar gekoppeld aan een geldboete van 152.000 euro** (waarvan de helft met uitstel gedurende 3 jaar) een passende en ook volkomen noodzakelijke bestraffing was om u en uw kompaan **de grove ernst van de feiten** te doen inzien en u van recidive te weerhouden (vonnis van 4 november 2020, p. 8-9). Dienaangaande wijst het CGVS erop dat de rechter in eerste aanleg oordeelde: “De in hoofde van beklaagden bewezen verklaarde feiten zijn **uitermate ernstig**. Beklaagden waren **wetens en willens een belangrijke schakel in één van de meest gevaarlijke en drieste smokkelpraktijken** die mensensmokkelaars zich kennelijk durven te getroosten om illegale vreemdelingen naar het Verenigd Koninkrijk te smokkelen. Zij kochten heimelijk kleine en gammele (rubber)bootjes aan om deze tegen betaling te leveren aan mensensmokkelaars die ze zonder verpinken volgestouwd de zee opstuurden in **levensgevaarlijke omstandigheden**. De bootjes waren **totaal ongeschikt voor de beoogde oversteek**, al helemaal in de condities waarin de opvarenden van De Rune nog net konden worden gered.” Het hof van beroep trad de motieven waarop de correctionele rechtbank zich had gesteund bij de straftoemeting overigens integraal bij (zie arrest van 31 maart 2021, p. 12).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat de criminele vereniging waar u wetens en willens bij betrokken bent geweest, verantwoordelijk was voor internationale mensenmokkel waarbij **snel en persoonlijk geldgewin werd nagestreefd ten koste van mensen, alsook minderjarigen, die zich in een precaire situatie bevonden en dit zonder rekening te houden met hun fysieke en psychische integriteit**. Het hoeft geen betoog dat de feiten die u ten laste werden gelegd objectief zwaarwichtig zijn en moreel bijzonder verwerpelijk. Gelet op hetgeen voorafgaat, meer bepaald op de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk opgelegde straf, de aard van het misdrijf, de opzet en de aard en omvang van de veroorzaakte schade, is het CGVS van oordeel dat het misdrijf waarvoor u definitief veroordeeld werd nog steeds, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaken C-8/22, C-402/22 en C-663/21, als een bijzonder ernstig misdrijf kan gekwalificeerd worden.

De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft verder aan dat het begrip “gevaar voor de samenleving” veronderstelt dat er sprake is van **een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast**. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dient aldus rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker en met alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C- 8/22, punt 47-65; HvJ 6 juli 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/ M.A., C-402/22, punt 54; HvJ 6 Juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/AA, C- 663/21, punt 32). Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C8/22, punt 83; HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken

C-331/18 en C-366/16, punt 58). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat **dit onder meer het geval is wanneer het gedrag van de verzoeker aantoonbaar dat hij van een houding getuigt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren** (mutatis mutandis HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, punt 60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie weliswaar ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan ook voor de toepassing van de interpretatie van de Kwalificatierichtlijn hiernaar verwezen worden, daar het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van zijn arrest in de zaak C-8/22 (zie in die zin ook RvV 8 februari 2024, nr. 301 288, nr. 301 289 en nr. 301 290). Het feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf is eveneens van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijk van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, punt 63). Verder blijkt dat hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer rekening moet gehouden worden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (mutatis mutandis HvJ 13 september 2016, Alfredo Rendón Marín/Administración. del Estado, C-166/14, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (mutatis mutandis HvJ mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 58).

Uit de gegevens waar het CGVS vermag acht op te slaan blijkt dat de feiten waarvoor u definitief veroordeeld werd op 31 maart 2021 en op 5 oktober 2022 getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans integriteitantonen. U was **wetens en willens een belangrijke schakel in één van de meest gevaarlijke en drieste smokkelpraktijken** die mensensmokkelaars zich kennelijk durven te getroosten om illegale vreemdelingen naar het Verenigd Koninkrijk te smokkelen. U kocht heimelijk kleine en gammele (rubber)bootjes aan om deze tegen betaling te leveren aan mensensmokkelaars die ze zonder verpinken volgestouwd de zee opstuurden in **levensgevaarlijke omstandigheden. De slachtoffers, waaronder ook kinderen, werden zonder reddingsvest in bootjes geplaatst die totaal ongeschikt waren voor de beoogde oversteek. Deze boten voerden uit in volle zee zonder dat er getest werd of deze boten al dan niet zeewaardig waren.** Het leven van de slachtoffers (waaronder een gezin met twee minderjarige kinderen) werd opzettelijk en door grove nalatigheid in gevaar gebracht. Uit het arrest van 31 maart 2023 blijkt dat u er perfect van op de hoogte was dat de door u geleverde boten gebruikt werden om naar het Verenigd Koninkrijk te varen en dat u wist dat de bootjes niet geschikt waren voor de beoogde oversteek, doch dat u zich niets aantrok van het lot van de slachtoffers. Zo blijkt immers dat uw initieel medebeklaagde N. S. verklaarde dat hij u meerdere keren gevraagd had te stoppen en dat u niet luisterde. Dit werd bevestigd in een telefoongesprek op 09.02.2020 tussen u en uw kompaan waar u stelde dat 'de jongens gebeld hebben en dat ze naar De Panne kunnen gaan, dat het weer geen goed weer is voor eenden', waarop uw kompaan N. S. u waarschuwde: 'dat alle eenden die je in het water gooit ondersteboven gaan raken'. U antwoordde dat u zich niet met zulke dingen moest bezig houden, dat het u niet kon schelen.

Verder blijkt uit het verhoor van uw medebeklaagde op 21.04.2020 (vonnis correctionele rechtbank Brugge d.d.04.11.2020 p. 7 - integraal bijgetreden door het Hof van Beroep, zie arrest p. 12) dat u op zoek was geweest naar "een echt pistool, een Glock 43. Hij zocht zelfs één met een lang magazijn, geen gewoon magazijn, en dus zeker niet een 'decoratiepistool' zoals beklagde zelf volhield." Uit de verklaringen van uw kompaan komt eveneens naar voren dat hij mogelijks door u onder druk gezet werd. N. S. verklaarde in eerste instantie immers dat hij niet wist of u zich met mensensmokkel bezighield, maar hij wou geen problemen en de dag voordien had uw schoonbroer al naar zijn broer in Koerdistan gebeld, stellende dat hij u moest helpen. Dergelijke vaststellingen wijzen op een gevaarlijke ingesteldheid in uw hoofde.

U zag de ernst van de feiten niet in en toonde geen enkel schuldinzicht. U stelde ter terechtzitting van het Hof nooit de intentie te hebben gehad om mensensmokkel te faciliteren en betwistte de feiten (arrest van 31 maart 2021, p. 8). Ook uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud d.d. 22 maart 2022, dat georganiseerd werd teneinde u de kans te geven redenen voor het behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, wijzen op een gebrek aan schuldbesef. U verklaarde immers: "Ik heb vier jaar gevangenisstraf gekregen voor het kopen en verkopen van tweedehandsmateriaal. Ik denk niet dat ik slecht ben door het

kopen en verkopen van tweedehandsmateriaal.” en “ik heb nog nooit iets slechts gedaan dat tegen de Belgische maatschappij, regering, wet is.” (zie NPO CGVS 22.03.2022, p.2 en 3). Ook in uw verzoekschrift d.d. 24 mei 2022 waarbij u beroep aantekende tegen de beslissing van het CGVS d.d. 10 mei 2022 is geen spoor van enig schuldinzicht terug te vinden, integendeel. Daarin voert u aan dat u enkel rubberbootjes verkocht, dat u zeker nooit de intentie heeft gehad om deze door te verkopen aan mensensmokkelaars, dat u niet over dezelfde kam kan geschoren worden als een loutere mensensmokkelaar, maar hoogstens kan gezien worden als een facilitator van de smokkel (“wat u overigens tot op vandaag betwist”), aangezien de mensensmokkel in werkelijkheid door andere personen werd gepleegd (zie pagina 6 van het verzoekschrift d.d. 24 mei 2022).

Tijdens uw onderhoud d.d. 22 maart 2022 dat plaatsvond in de gevangenis van Brugge maakte u overigens geen enkele melding van het feit dat u op 18.05.2021 opnieuw onder aanhoudingsmandaat geplaatst was omwille van uw betrokkenheid bij mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Evenmin wordt hiervan melding gemaakt in voornoemd verzoekschrift d.d. 24 mei 2022. U werd overigens op 5 oktober 2022 opnieuw schuldig bevonden aan 5 andere feiten van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, waarvan de incriminatieperiode een aanvang nam op 07.09.2017. Ook uit voornoemd vonnis komt genoegzaam naar voren dat u wetens en willens deel uitmaakte van een criminele organisatie die zich bezighield met internationale mensensmokkel. De correctionele rechtbank van Brugge was van oordeel dat de feiten die ter beoordeling voorlagen en de feiten die het voorwerp uitmaakten van het in kracht van gewijsde gegane arrest van het Hof van Beroep te Gent van 31.03.2021 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering waren van éénzelfde misdadig opzet. De rechter oordeelde dat de reeds door het Hof van Beroep op 31.03.2021 uitgesproken straf echter niet volstond als bestraffing voor het geheel van de misdrijven. U werd daarom bijkomend veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden (met uitstel van tenuitvoerlegging voor een termijn van 3 jaren) en een geldboete van 304.000 euro.

In het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming verklaart u dat u aan het einde van uw detentie bent gekomen, **dat u intussen spijt en schuldinzicht heeft en zich naar de wet zal gedragen** (schriftelijke verklaring, vragen 1, 6 en 7). U meent geen gevaar voor de maatschappij te zijn. Uit het verslag van de terugkeerbegeleider van de DVZ d.d. 30.05.2023 blijkt voorts dat u in de gevangenis gekend bent als een voorbeeld gedetineerde. Er zijn geen tuchtverslagen, u werkt in de gevangenis en u zou steeds bereid zijn te helpen waar u kan. U verklaarde geleerd te hebben uit uw fouten en wenst een nieuwe kans om u te bewijzen, u zou willen tonen dat u de beste intenties heeft. Ook uit de verslagen van 25.10.2023 en 13.11.2023 blijkt dat u meent dat u een tweede kans verdient, dat u de klok niet meer kan terugsdraaien maar dat u geleerd heeft uit uw fouten en dat u belooft dat u nooit nog een misstap zal begaan, dat u veel spijt heeft van de fout die u in het verleden heeft gemaakt en dat u een nieuwe kans niet zal verpesten.

Het gegeven dat u zich voorbeeldig gedraagt in de gevangenis, dat er in uw hoofd geen tuchtverslagen zijn opgesteld en dat u bereid bent om iedereen uit de nood te helpen, doet naar mening van het CGVS echter niets af aan het feit dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Dat u zich correct gedraagt in de gevangenis, een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen onderworpen zijn, houdt niet in dat u zich, eens u in vrijheid wordt gesteld, dergelijk gedrag zal blijven volhouden.

Verder blijkt dat u bij de SURB te Gent twee verzoeken tot voorwaardelijke invrijheidstelling heeft ingediend, met name op 19.04.2021 en op 07.04.2022. Niettegenstaande dergelijke strafuitvoeringsmaatregelen een ander oogmerk nastreven dan artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering desalniettemin van belang zijn voor de inschatting van de bedreiging van de samenleving. In casu dient echter vastgesteld te worden dat de SURB uw verzoeken tot voorwaardelijke invrijheidstelling op 29 september 2021 en op 4 november 2022 afwees omdat er een gevaar bestond op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten. Deze vaststelling was gestoeld op het feit dat u geen geconcretiseerd reclasseringsplan kon voorleggen, en dat u op 18 mei 2021 opnieuw aangehouden was in het kader van een nieuw onderzoek naar mensenhandel, en waarvoor u uiteindelijk ook veroordeeld werd tot een bijkomende gevangenisstraf van 6 maanden.

Dat u heden spijt betuigt biedt overigens geen enkele waarborg dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met gelijkaardige feiten. Dienaangaande benadrukt het CGVS dat uit de gegevens waarover het beschikt blijkt dat u er niet voor terugschrikt om leugenachtige verklaringen af te leggen ten overstaan van de politie toen u ondervraagd werd over uw mogelijke betrokkenheid bij mensensmokkel (zie vonnis correctionele rechtbank 4 november 2020, p. 5-7), maar dat u ook nadien zowel ten overstaan van het hof van beroep (zie arrest 31 maart 2021), als het CGVS (zie NPO 22.03.2022, p. 2-3) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie verzoekschrift d.d. 24 mei 2022, p. 6) uw aandeel in de feiten bleef ontkennen en minimaliseren. Dat u pas stelt spijt te hebben nadat de DVZ op 5 juli 2023 beslist heeft om uw

verblijfsrecht te beëindigen, doet op ernstige wijze afbreuk aan de oprechtheid van uw beweerde spijtbetuigingen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er nog op dat de DVZ in zijn beslissing van 5.07.2023 erop wees dat u de feiten pleegde “omdat u financiële moeilijkheden had zoals blijkt uit het aanhoudingsmandaat d.d. 09.03.2020. U ontving volgens het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 31.03.2021 een invaliditeitsuitkering. Een uitkering waar u blijkbaar niet tevreden mee was en die u aanvulde met inkomsten uit mensensmokkel (....) Indien u opnieuw geldzorgen hebt, kan het risico op het plegen van nieuwe strafbare feiten derhalve niet uitgesloten worden.”, een vaststelling die CGVS bijtreedt te meer u door het Hof van Beroep van Gent op 31.03.2021 en door de Correctionele Rechtbank van Brugge op 05.10.2022 veroordeeld werd tot het betalen van een geldboete van respectievelijk 152 000 en 304 000 euro.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, dat u misbruik maakte van de bijzonder kwetsbare situatie van de slachtoffers die zich in een precare situatie bevonden. Uit het gegeven dat u zich liet inschakelen in een internationaal opererende criminele organisatie met het oog op onwettig geldgewin, waarbij u zich er terdege bewust was van de levensgevaarlijke omstandigheden waarin de slachtoffers de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk dienden te maken, kan afgeleid worden dat u een sociaal gevaarlijke ingesteldheid heeft. U hebt zich bereid getoond geld te willen verdienen door misbruik te maken van de moeilijke situatie waarin de slachtoffers zich bevonden, had er klaarblijkelijk ook geen moeite mee om ten aanzien van de politionele en gerechtelijke autoriteiten leugenachtige verklaringen af te leggen, dan wel uw betrokkenheid bij de feiten van mensensmokkel te blijven ontkennen. Ook ten aanzien van de asielinstanties toonde u geen enkel schuldinzicht. Verder blijkt uit het arrest van de RvV van 23 januari 2024 dat u meermaals veroordeeld werd door de politierechtbank, wat uw gebrek aan respect voor de wet verder onderstreept. Uw gedrag getuigt dan ook van een **immorele ingesteldheid** en van een **ernstig gebrek aan normbesef en respect voor derden en de Belgische wetten**. **Gezien de lange incriminatieperiode, het lucratief karakter van de feiten en uw gebrek aan schuldinzicht kan het risico op recidive naar mening van het CGVS niet uitgesloten worden. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet.**

Nadat het CGVS heeft vastgesteld dat aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan is voldaan, dient ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht te worden genomen. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het evenredigheidsbeginsel inhoudt dat de bedreiging die een verzoeker vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt moet worden afgewogen tegen de rechten die nog steeds moeten worden gewaarborgd aan personen aan wie de status op grond van artikel 14, lid 4 van de Kwalificatierichtlijn wordt ontzegd (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, punt 67). Het betreft met name de in artikel 14, lid 6 opgesomde rechten uit het Verdrag van Genève, alsook de rechten waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is (zie HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, punt 67; HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C 78/17, advies Adv. Gen., punten 112, 128, 130). Bij de beoordeling van het evenredigheidsbeginsel dient tevens rekening te worden gehouden met de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, waarbij de betrokken lidstaat met name moet nagaan of het mogelijk is om andere maatregelen vast te stellen, die de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantasten, maar even doeltreffend zijn om de bescherming van de samenleving te waarborgen (ibid., C-8/22, punt 68). Tevens doet de intrekking van de vluchtelingenstatus geen afbreuk aan de verplichting van de betrokken lidstaat om de relevante bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven, waarbij het onder meer gaat om de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 7, dat ziet op de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, artikel 15, dat ziet op de vrijheid van beroep en het recht te werken, artikel 34, dat ziet op sociale zekerheid en sociale bijstand, en artikel 35, dat ziet op gezondheidszorg (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, punt 108-109).

Dienaangaande wijst het CGVS er vooreerst op dat er nergens bepaald wordt dat de rechten en voordelen die moeten gewaarborgd worden aan de persoon die over de hoedanigheid van vluchteling beschikt, doch aan wie de status wordt ontzegd, uitsluitend kunnen worden of dienen te worden gevrijwaard door de commissarisgeneraal.

Verder wijst het CGVS erop dat de Belgische wetgever ervoor geopteerd heeft om te voorzien in een tweeledig systeem, waarbij enerzijds de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet vluchtelingenstatus kan intrekken, en anderzijds de minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een einde kan stellen aan het

verblijfsrecht van de verzoeker en hem, met inachtneming van het beginsel van non-refoulement, kan verwijderen.

De loutere intrekking van de vluchtelingenstatus houdt derhalve niet in dat een verzoeker kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig verblijft op het grondgebied. Een verzoeker van wie de vluchtelingenstatus wordt ingetrokken op grond van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet behoudt derhalve zijn verblijfsrecht en de daarmee samenhangende rechten en voordelen, zolang de minister of zijn gemachtigde niet heeft beslist er een einde aan te maken. Aldus heeft de Belgische wetgever ervoor gekozen om te voorzien in een systeem, waarbij de intrekking van de vluchtelingenstatus - omdat de verzoeker definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt - de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantast, dan zoals voorzien in artikel 14, lid 4 en 6 van de Kwalificatierichtlijn (zie RvV 8 februari 2024, nr. 301 288, nr. 301 289 en nr. 301 290). Tevens heeft de Belgische wetgever voorzien dat, wanneer de staatssecretaris alsnog overgaat tot het beëindigen van het verblijf van de verzoeker, er een belangenafweging dient te worden gemaakt (zie artikel 11, § 3, derde lid en artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet). In de mate dat u derhalve verwijst naar uw familiaal leven hier in België dient er vooreerst op gewezen te worden dat onderhavige beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, noch een inmenging in uw privé-, familie- of gezinsleven uitmaakt. Verder blijkt dat de DVZ op 5 juli 2023 uw verblijfsrecht overeenkomstig artikel 21 van de Vreemdelingenwet beëindigd heeft en dat u uw grieven aangaande een schending van artikel 8 EVRM heeft kunnen aanvoeren in het kader van uw beroep tot schorsing en nietigverklaring bij de Raad tegen voornoemde beslissing. De Raad oordeelde evenwel dat u een schending van artikel 8 EVRM en het evenredigheidsbeginsel in het licht van deze bepaling niet aannemelijk maakte (arrest RvV 23 januari 2024, nr. 300 528, overweging 2.2.6).

Uw verklaring dat u nog steeds niet naar Iran kan terugkeren ten gevolge van uw reeds aangehaalde politieke activiteiten en ten gevolge van uw recente bekering tot het christendom - in dit verband legt u een attest neer van de gevangenisbezoekenier - (schriftelijke verklaring, vragen 1, 2 en 5) en dat u intussen grootvader bent geworden, dat u wil werken en genieten van uw gezin binnen de maatschappij (schriftelijke verklaring, vragen 1 en 7) werpt geen ander licht op de redenen waarom uw vluchtelingenstatus werd ingetrokken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Zij worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de secretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratieve dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de onderzoeksplicht, van het fairplay-beginsel, van de bewijsregels, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het “*verbod van détournement de pouvoir*”.

In eerste instantie haalt verzoeker aan dat meerdere facetten in het arrest van het hof van beroep te Gent van 31 maart 2021, waarop de verwerende partij zich baseert om te stellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan mensensmokkel, niet mee in rekening werden genomen. Immers, aldus verzoeker, is het zo dat hij in de pleidooien verklaarde dat hij enkel rubberbootjes verkocht en dat hij zeker nooit de intentie heeft gehad om deze te verkopen aan mensensmokkelaars. Volgens verzoeker dient hij dan ook niet over dezelfde kam te worden geschoren als een loutere mensensmokkelaar, maar kan hij hoogstens gezien worden als een facilitator van de smokkel. De mensensmokkel zelf blijkt uit het dossier in werkelijkheid door andere personen te zijn gepleegd.

Voorts haalt verzoeker, na een theoretisch betoog, aan dat de verwerende partij een positieve onderzoeksplicht heeft, welke veel verder gaat dan het onderzoek dat *in casu* is gevoerd. Zo beslist zij dat verzoeker een gevaar is voor de maatschappij op basis van een kort verhoor van 2022. Er vond geen nieuw verhoor plaats bij het huidige verzoek om internationale bescherming; enkel een geschreven verklaring werd gevraagd. Er werd volgens verzoeker niet gecontroleerd of hij heden een gevaar zou zijn voor de maatschappij. Zo is het van belang dat hij al gereclasserd is in de gevangenis, hoeveel tuchten (geen enkele) hij al heeft gehad, wat zijn intenties zijn,... Geen van dit alles werd in overweging genomen en er kan aldus onmogelijk worden vastgesteld of hij (nog) een gevaar is voor de Belgische maatschappij. Luidens het verzoekschrift pleegde de verwerende partij dan ook een duidelijke inbreuk op haar onderzoeksplicht en zij gaat eraan voorbij dat een gedetineerde een reclassering kan uitwerken en zijn leven kan beteren eens hij in de gevangenis is. Verzoeker legt een functioneringsverslag vanuit de gevangenis voor (stuk 3 bij het verzoekschrift), waaruit onder meer blijkt dat hij therapeutische begeleiding volgt, stipt en correct is in zijn werk, een voorbeeldfunctie heeft en alle kansen aangrijpt die hij krijgt. Er waren nooit problemen of tuchten, hij mocht drie uitgaansvergunningen en penitentiare verloven ondergaan, welke allemaal succesvol zijn verlopen. Nog volgens verzoeker dient de verwerende partij zich niet enkel te baseren op feiten van intussen vier jaar geleden om te oordelen of hij een risico is voor de maatschappij. Integendeel dient er sprake te zijn van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging. *In casu*, aldus verzoeker, is dit gelet op zijn attitude niet het geval. Verder blijkt volgens verzoeker dat zijn veroordeling genuanceerd, minstens gekaderd, moet worden. Het feit dat hij betrokken zou zijn in een organisatie betreffende mensensmokkel is niet voldoende. Zijn concrete rol moet onderzocht worden. Minstens had de verwerende partij moeten kijken naar het risico welk verzoeker op heden zou vormen voor de maatschappij volgens zijn huidige situatie en niet die van drie jaar geleden. Verzoeker verwijst naar artikel 57/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat stipuleert dat de verwerende partij aan de Belgische overheid alle inlichtingen kan opvragen om het risico in te schatten. Zij heeft evenwel geen informatie ingewonnen bij de gevangenis, noch bij de strafuitvoeringsrechtbank, noch bij zijn begeleiding in de gevangenis. De bestreden beslissing is vanuit verkeerde motiveringen en bedenkingen voortgekomen. Verder hekelt verzoeker dat meer dan een jaar na de bestraffing alsnog werd geoordeeld dat zijn vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken, terwijl het vertrouwensbeginsel inhoudt dat hij erop kon vertrouwen dat hij zijn reclassering sinds zijn definitieve bestraffing kon uitwerken.

Vervolgens werpt verzoeker op dat de verwerende partij bovendien onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn gezinssituatie waarbij hij reeds lang en tot op heden een gezin in België heeft.

Tot slot haalt verzoeker aan dat de verwerende partij zijn vluchtelingenstatus heeft ingetrokken en het herhaald verzoek heeft geweigerd, maar dat dit, doordat hij meer dan vijf jaar in België verblijft, nooit wordt vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tot op heden is er geen enkele bestaande beslissing welke stelt dat hij België dient te verlaten; meer zelfs, in het voorgaande dossier werd gemeld dat hij geen terugkeer dient te vrezen. Hierdoor, aldus verzoeker, valt hij tussen twee banken: hij kan geen reclassering uitbouwen in België, hij genoot geen strafuitvoeringsmodaliteiten, hij mag niet werken, heeft geen recht op uitkeringen, noch een recht op verblijf. Aan de andere kant stelt de verwerende partij wel dat verzoeker niet kan teruggestuurd worden naar zijn land van herkomst, aangezien buiten twijfel staat dat er voor hem nog steeds grondige risico's aan verbonden zijn. Er is, aldus verzoeker, dan ook geen enkel land ter wereld waar hij op heden legaal kan verblijven zonder enig gevaar. *In casu*, nog steeds volgens verzoeker, blijkt de verwerende partij haar beslissing te misbruiken en deze mist volledig haar doel. Zo dient deze in feite om de Belgische maatschappij tegen hem te beschermen omdat hij een gevaar ervoor zou

betekenen, doch tegelijkertijd heeft hij geen andere keuze dan in deze maatschappij te wonen, maar dan zonder legaal statuut. Aldus heeft de bestreden beslissing net het omgekeerde tot doel als wat zij ambieert.

Verzoeker besluit dat het vluchtelingenstatuut hem niet kan worden geweigerd, dat de bestreden beslissing moet worden geschorst en vernietigd en dat het vluchtelingenstatuut hem moet worden toegekend.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- advies van de gevangenisdirecteur inzake de strafuitvoering (stuk 2);
- functioneringsverslag gevangenis (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.3. Op 25 juni 2021 ontving de commissaris-generaal een schrijven waarin de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal verzoekt om de mogelijkheid om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op basis van de artikelen 49, § 2, tweede lid en 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet te evalueren, omwille van de definitieve veroordeling wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Na verzoeker te hebben gehoord op 22 maart 2022 beslist de commissaris-generaal op 10 mei 2022 tot de intrekking van de vluchtelingenstatus daar werd vastgesteld dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Verzoeker had geen elementen aangebracht die een behoud van zijn vluchtelingenstatus rechtvaardigden. De commissaris-generaal was eveneens van oordeel dat verzoeker noch direct, noch indirect mag worden teruggestuurd naar Iran en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar was met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd, bij gebrek aan het vereiste belang, door de Raad verworpen bij arrest nr. 278 236 van 3 oktober 2022. Verzoeker stelde geen cassatieberoep in tegen voormeld arrest. Bijgevolg resten er hem geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot zijn vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat hem betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Op 13 november 2023 verzocht verzoeker, vanuit de gevangenis te Brugge, opnieuw en voor een zevende keer om internationale bescherming. Verzoeker gaf op 26 november 2023 gevolg aan de vraag tot het invullen van de 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag'.

2.3.4. De Raad wijst er, in navolging van de commissaris-generaal, op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) blijkt dat elk arrest van dit Hof, daaronder begrepen een arrest waarin enkel een bepaling van het Unierecht wordt uitgelegd die reeds van kracht was op het tijdstip waarop op een vorig verzoek werd beslist, een nieuw element vormt in de zin van deze bepalingen, ongeacht het tijdstip waarop het arrest is gewezen (HvJ 8 februari 2024, C-216/22, A.A./Bundesrepublik Deutschland, § 53, ECLI:EU:C:2024:122). Artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 14, lid 4, onder b), van de richtlijn 2011/95 van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of

staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en dient aldus richtlijnconform geïnterpreteerd te worden. Het Hof van Justitie heeft zich op 6 juli 2023 in drie arresten, met name in de zaken C-8/22, C-402/22 en C-663/21 (zie *infra*), uitgesproken over de vraag hoe artikel 14, lid, onder b), van de Kwalificatierichtlijn moet uitgelegd worden. De vraag rijst, in het kader van de beoordeling van het huidige beschermingsverzoek, of de vaststellingen vervat in de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 10 mei 2022 conform voornoemde rechtspraak van het Hof van Justitie zijn en of deze arresten de kans niet aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

2.3.5. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van diezelfde wet in te trekken.

Artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

2.3.6. De wetgever heeft de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd in 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet. De wil van de wetgever dient bijgevolg afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

De memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming zet op omstandige wijze uiteen dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek:

“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig”. (zie wetsontwerp, Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 16-17). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de staatssecretaris er immers “de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.” (zie verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 54-1197/003, p. 24-25). Artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een ‘misdad’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoeker veroordeeld werd die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet omvat de hypothesen waarin de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus volgens de Kwalificatierichtlijn kan of moet intrekken. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn en dient aldus richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn, dat handelt over de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus, bepaalt in zijn vierde en zesde lid als volgt:

“4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:

- a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;
- b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

6. Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn.”

2.3.7. De cumulatieve aard van de door het Unierecht gestelde voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan

Het Unierecht voorziet in de mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus wanneer de vluchteling een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Artikel 14, lid 4, onder b), van de Kwalificatierichtlijn bepaalt immers dat de lidstaten de aan een vluchteling verleende status kunnen intrekken, beëindigen of weigeren te verlenen) wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving waar hij zich bevindt, omdat hij veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Het Hof van Justitie heeft in arrest XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 – en hernomen in arrest Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A. in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 en arrest Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A. in de zaak C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540 beiden van diezelfde datum – geoordeeld dat de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b), van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden ingetrokken wanneer aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden is voldaan. Zo moet de verzoeker definitief zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én dient te worden aangetoond dat deze een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. De omstandigheid dat aan één van deze twee voorwaarden is voldaan volstaat aldus niet om aan te tonen dat ook aan de tweede voorwaarde is voldaan. Het enkele feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar deze zich bevindt (punt 43-45).

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in voormeld arrest van 6 juli 2023 dat de verwerende partij, respectievelijk de Raad, voor de toepassing van artikel 14, lid 4, onder b), van de Kwalificatierichtlijn moeten vaststellen dat de bedreiging die de verzoeker vormt in de zin van dat artikel reëel, actueel en voldoende ernstig is. Het Hof voegt hieraan toe dat het aan de bevoegde autoriteit toekomt om voor elk individueel geval alle omstandigheden van het specifieke geval te onderzoeken. Bovendien moet de intrekking van de vluchtelingenstatus een aan die bedreiging evenredige maatregel zijn.

2.3.8. *In casu* ligt de bewijslast bij de verwerende partij die zich op een uitzonderingssituatie beroept. Hierbij dient de commissaris-generaal een zorgvuldig onderzoek te voeren.

In punt 62 van het arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023, C-8/22 onderstreept het Hof dat: “*In deze context, en met name gelet op het feit dat artikel 45, lid 3, van richtlijn 2013/32 bepaalt dat het besluit van de bevoegde autoriteit tot intrekking van de internationale bescherming vermeldt op welke feitelijke en juridische argumenten het is gebaseerd, moet de bevoegde autoriteit over alle relevante informatie beschikken en in het licht van die informatie zelf alle specifieke omstandigheden van het geval beoordelen, teneinde de strekking van haar besluit te bepalen en dit volledig te motiveren [zie in die zin arrest van 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság e.a., C-159/21, EU:C:2022:708, punt 80].*”

Daarenboven bepaalt artikel 49, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet dat: “*De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/3/1 zou kunnen rechtvaardigen. Behoudens uitdrukkelijke aanwijzing in die zin, vormt het verzenden van dergelijke elementen geen vraag tot intrekking van het statuut in de zin van het tweede lid.*”

2.3.9. De eerste voorwaarde van de definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’

2.3.9.1. Het Hof van Justitie spreekt zich in het arrest Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A. van 6 juli 2023, in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 – onder meer – uit over de vraag wat verstaan moet worden onder een definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 14, lid 4, onder b), van de Kwalificatierichtlijn en aan de hand van welke criteria een misdrijf als zodanig, te weten ‘bijzonder ernstig’, kan worden aangemerkt.

Het Hof van Justitie oordeelde in dit verband dat artikel 14, lid 4, onder b), van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden toegepast op een verzoeker die definitief is veroordeeld voor een misdrijf dat gezien de “specifieke kenmerken” ervan kan worden geacht “*uitzonderlijk ernstig*” te zijn, in die zin dat het behoort tot “*de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten*”. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de keuzen die in het kader van het strafrechtstelsel van de betrokken lidstaat zijn gemaakt met betrekking tot de aanduiding van de misdrijven die de rechtsorde van de samenleving het meest aantasten (punt 37-38).

Het Hof van Justitie wees er in voornoemd arrest op dat, aangezien artikel 14, lid 4, onder b), van de Kwalificatierichtlijn ziet op een definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in het enkelvoud, en zij strikt moet worden uitgelegd aangezien zij een afwijking vormt van de in artikel 13 van voormelde richtlijn geformuleerde regel dat de lidstaten de vluchtelingenstatus verlenen aan derdelanders die voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden beschouwd (zie naar analogie HvJ 13 september 2018, Ahmed, C-369/17, ECLI:EU:C:2018:713, punt 52), de toepassing ervan alleen gerechtvaardigd kan zijn in geval van een definitieve veroordeling voor een misdrijf dat afzonderlijk beschouwd onder het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ valt, hetgeen veronderstelt dat het van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, met dien verstande dat deze mate van ernst niet kan worden bereikt door een cumulatie van afzonderlijke strafbare feiten die op zichzelf geen bijzonder ernstig misdrijf vormen (punt 27 en 39).

Bovendien, aldus het Hof van Justitie, moet bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf waarvoor de verzoeker is veroordeeld rekening worden gehouden met “*alle omstandigheden van het betrokken geval*”. In dit verband is de motivering van de veroordeling van aanzienlijk belang voor de vaststelling van die omstandigheden, voor zover daarin uitdrukking wordt gegeven aan de beoordeling door de bevoegde strafrechter van het gedrag van de verzoeker (punt 40).

Onder de andere omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling of een misdrijf de vereiste uitzonderlijke ernst bereikt, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, zijn naar het oordeel van het Hof van Justitie voorts vooral de aard en de hoogte van de op het misdrijf gestelde straf – en *a fortiori* van de daadwerkelijk opgelegde straf – van essentieel belang (punt 41).

Alleen een misdrijf dat een grond vormde om een straf op te leggen die in het licht van de in de betrokken lidstaat gebruikelijke strafmaat bijzonder zwaar is, kan worden beschouwd als een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 14, lid 4, onder b), van de Kwalificatierichtlijn (punt 42).

Naast de straf die op een misdrijf staat en de feitelijk opgelegde straf dient volgens het Hof van Justitie verder rekening te worden gehouden met de aard van het gepleegde misdrijf, voor zover daaruit blijkt in welke mate de rechtsorde van de betrokken samenleving is aangetast, en met alle omstandigheden rond het plegen van het misdrijf, onder meer eventuele verzachtende of verzwarende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd en de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade (punt 43).

De aard van de strafprocedure die wordt toegepast om het betrokken misdrijf te bestraffen kan luidens het Hof van Justitie eveneens van belang zijn, meer bepaald indien deze een afspiegeling vormt van de ernst die de met de strafrechtelijke vervolging belaste autoriteiten aan dat misdrijf hebben toegekend. Daarentegen kan geen rekening worden gehouden met de eventuele weerklank van het betrokken misdrijf in de media of bij het publiek, gelet op het feit dat een dergelijke omstandigheid wezenlijk subjectief en bijkomstig van aard is (punt 44-45).

Gelet op hetgeen voorafgaat dient de eerste, afzonderlijke Unierechtelijke voorwaarde om de vluchtelingenstatus te kunnen intrekken, conform voornoemd arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, aldus te worden opgevat dat er sprake moet zijn van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dat gezien de kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten. Om te beoordelen of een misdrijf waarvoor de betrokken definitief is veroordeeld van een dergelijke ernst is moet rekening gehouden worden met de op dat misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf, de aard van het misdrijf, eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd, de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade alsmede met de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure. (punt 48 en HvJ 6 juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A., nr. C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 30)

Aangezien, zo weze herhaald, bij de beoordeling van het betrokken misdrijf rekening moet worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het betrokken geval zijn de hiervoor weergegeven

beoordelingscriteria niet uitputtend en kunnen zij in voorkomend geval worden aangevuld met verdere criteria (punt 46).

2.3.9.2. Verzoeker werd bij het in het administratief dossier opgenomen vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, van 4 november 2020 wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar gekoppeld aan een geldboete van 152.000 euro (waarvan de helft met uitstel gedurende een termijn van drie jaar) en een ontzetting uit de rechten in artikel 31 van het Strafwetboek gedurende een termijn van tien jaar. In graad van beroep werd verzoeker door het hof van beroep te Gent bij arrest van 31 maart 2021 definitief veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van vier jaar, gekoppeld aan een geldboete van 152.000 euro (waarvan de helft met uitstel gedurende een termijn van drie jaar) en een ontzetting uit de rechten in artikel 31 van het Strafwetboek gedurende een termijn van tien jaar. Vervolgens werd verzoeker op 5 oktober 2022, *i.e.* de dag waarop zijn vluchtelingenstatus door de commissaris-generaal werd ingetrokken, andermaal veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, wegens zijn betrokkenheid bij feiten van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. De rechtbank was van oordeel dat de feiten die het voorwerp uitmaakten van het in kracht van gewijsde gegane arrest van het hof van beroep te Gent van 31 maart 2021 en de feiten die thans voor deze rechtbank aanhangig waren gemaakt en aan dat vonnis voorafgingen, samen met de eerste feiten de opeenvolgende en voortgezette uitvoering waren van éénzelfde misdadig opzet. De rechtbank veroordeelde verzoeker bijkomend tot een effectieve gevangenisstraf van zes maanden (met uitstel), een geldboete van 304.000 euro (gedeeltelijk met uitstel) en ontzette hem uit zijn rechten in artikel 31 van het Strafwetboek voor een periode van vijf jaar.

De op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk opgelegde straf zijn van aard de bijzonder ernstige aard van het misdrijf te ondersteunen.

Wat de op het misdrijf gestelde straf betreft, wijst de Raad op artikel 77*bis* van de Vreemdelingenwet. Het eerste lid van voormeld artikel bepaalt als volgt: *“Levert het misdrijf mensensmokkel op het ertoe bijdragen, op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, dat een persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, binnenkomt, erdoor reist of aldaar verblijft, zulks in strijd met de wetgeving van deze Staat, met het oog op het direct of indirect verkrijgen van een vermogensvoordeel.”* Overeenkomstig het tweede lid wordt het misdrijf mensensmokkel bestraft met gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar en met een geldboete van 500 tot 50.000 euro en overeenkomstig het vierde en laatste lid wordt de boete zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn. Wanneer er sprake is van verzwarende omstandigheden wordt het misdrijf, overeenkomstig artikel 77*quater* van de Vreemdelingenwet dat de verzwarende omstandigheden oplijst, bestraft met een opsluiting van vijf tot tien jaar en een geldboete van 1.000 tot 100.000 euro, waarbij de boete zoveel keer wordt toegepast als er slachtoffers zijn.

In dit kader benadrukt de Raad verder dat uit het geheel van internationale en Europese standaarden kan worden afgeleid dat er een internationale consensus bestaat bij Staten om mensensmokkel te beschouwen als een ernstig misdrijf dat moet worden bestreden.

Zo wordt in de preambule van het aanvullend protocol tegen de smokkel van migranten over land, over de zee en in de lucht, bij het Verdrag van de Verenigde Naties tegen transnationale georganiseerde misdaad van 15 november 2000 (BS 13 oktober 2004, p. 713330 e.v.) aangestipt dat georganiseerde mensensmokkel *“ernstige schade”* aan de betrokken Staten kan berokkenen. Tevens wordt bekommernis geuit over het gegeven dat de smokkel van migranten het leven of de veiligheid van de betrokken migranten in gevaar kan brengen.

Daarnaast werd op het niveau van de Europese Unie een heel wetgevend kader uitgewerkt om mensensmokkel tegen te gaan, met name het Kaderbesluit van de Raad van 28 november 2002 tot versterking van het strafrechtelijk kader voor de bestrijding van hulpverlening bij illegale binnenkomst, illegale doortocht en illegaal verblijf (Pb.L. 5 december 2002, afl. 328, p. 1 e.v.) en de richtlijn 2002/90/EG van de Raad van 28 november 2002 tot omschrijving van hulpverlening bij illegale binnenkomst, illegale doortocht en illegaal verblijf (Pb.L. 5 december 2002, afl. 328, p. 17 e.v.). Deze Europese instrumenten kennen hun beslag in de artikelen 77*bis* e.v. van de Vreemdelingenwet.

Dat er eensgezindheid blijkt om mensensmokkel in het algemeen als een ernstig misdrijf te beschouwen, neemt niet weg dat een individuele beoordeling steeds vereist blijft en dat rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden die verzoekers daden en situatie kenmerken.

Wat de *in casu* daadwerkelijk opgelegde straf betreft, kan de Raad het gestelde in de bestreden beslissing integraal bijtreden:

“De correctionele rechtbank te Brugge was van oordeel dat een effectieve gevangenisstraf van 4 jaar gekoppeld aan een geldboete van 152.000 euro (waarvan de helft met uitstel gedurende 3 jaar) een passende en ook volkomen noodzakelijke bestraffing was om u en uw kompaan de grove ernst van de feiten te doen inzien en u van recidive te weerhouden (vonnis van 4 november 2020, p. 8-9). Dienaangaande wijst het CGVS erop dat de rechter in eerste aanleg oordeelde: “De in hoofde van beklaagden bewezen verklaarde feiten zijn uitermate ernstig. Beklaagden waren wetens en willens een belangrijke schakel in één van de meest gevaarlijke en drieste smokkelpraktijken die mensensmokkelaars zich kennelijk durven te getroosten om illegale vreemdelingen naar het Verenigd Koninkrijk te smokkelen. Zij kochten heimelijk kleine en gammele (rubber)bootjes aan om deze tegen betaling te leveren aan mensensmokkelaars die ze zonder verpinken volgestouwd de zee opstuurden in levensgevaarlijke omstandigheden. De bootjes waren totaal ongeschikt voor de beoogde oversteek, al helemaal in de condities waarin de opvarenden van De Rune nog net konden worden gered.” Het hof van beroep trad de motieven waarop de correctionele rechtbank zich had gesteund bij de straftoemeting overigens integraal bij (zie arrest van 31 maart 2021, p. 12).” Wat de straftoemeting betreft, blijkt verder uit het arrest van het hof van beroep van 31 maart 2021 dat het hof van mening was dat verzoeker een duidelijk signaal diende te worden gegeven opdat hij zou beseffen dat zijn handelswijze geenszins kan worden getolereerd. Het hof hield bij de straftoemeting rekening met de ernst van de feiten, de persoonlijkheid van verzoeker en zijn strafverleden (meerdere veroordelingen wegens o.m. inbreuken op de verkeerswetgeving en de drugwetgeving).

Verder wijst de Raad erop dat er naderhand, op 5 oktober 2022, nog een bijkomende straf werd opgelegd door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, voor feiten die samen met eerdere feiten de opeenvolgende en voortgezette uitvoering waren van éénzelfde misdadig opzet. De rechtbank stelde dat verzoeker schuldig wordt bevonden aan vijf feiten van mensenhandel met verzwarende omstandigheden, dat verzoeker wetens en willens deel uitmaakte van de criminele organisatie en dat er zich een bijkomende straf opdrong om verzoeker de volle ernst van de feiten te doen inzien en hem van recidive te weerhouden. De rechtbank veroordeelde verzoeker, zo weze herhaald, bijkomend tot een effectieve gevangenisstraf van zes maanden (met uitstel), een geldboete van 304.000 euro (gedeeltelijk met uitstel) en ontzette hem uit zijn rechten in artikel 31 van het Strafwetboek voor een periode van vijf jaar.

Wat de aard van het misdrijf betreft, blijkt uit de uitgebreid gevoerde strafonderzoeken dat verzoeker zonder enige twijfel schuldig werd bevonden aan meerdere feiten van mensensmokkel en dat uit de aard van het misdrijf blijkt dat de rechtsorde van de samenleving is aangetast. Het hof van beroep te Gent oordeelde in zijn arrest dat de bodemrechter op omstandige wijze de feiten die aan de basis lagen van de te beoordelen strafvordering en de bewijsgaring van het gerechtelijk onderzoek had uiteengezet en uit de voorliggende strafinformatie de belastende elementen had opgesomd die naar zijn oordeel gezamenlijk voldoende gelijklopende en zwaarwichtige vermoedens opleverden om de feiten bewezen te verklaren (arrest, p. 8). Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, was naar het oordeel van het hof van beroep te Gent correct gemotiveerd en het hof hernam de overwegingen van het bestreden vonnis (p. 3-7) en maakte deze tot de zijne. Uit de veroordeling van verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, van 5 oktober 2022 komt naar voren dat verzoeker schuldig werd bevonden aan vijf feiten van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en dat uit de feitenconstellatie, zoals die naar voor komt uit het geheel van de strafinformatie, genoegzaam blijkt dat hij wetens en willens deel uitmaakte van de criminele organisatie.

Ter terechtzitting van het hof van beroep te Gent bleef verzoeker de hem ten laste gelegde feiten betwisten en stelde hij nooit de intentie te hebben gehad om mensensmokkel te faciliteren. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op goede gronden op de volgende pertinente elementen gewezen: *“Daar u ter terechtzitting de u ten laste gelegde feiten bleef betwisten, en in ondergeschikte orde stelde dat u nooit de intentie zou hebben gehad om mensensmokkel te faciliteren, wees het hof van beroep op wat volgt: “Op 30 december 2019 werd het bootje De Rune ter hoogte van de gemeente Bray-Dunes aangetroffen met aan boord 19 transmigranten. De 19 mensen aan boord konden worden gered met een helikopter van de Franse marine. Onder hen was er een gezin met twee kinderen. Niemand was drager van een zwemvest. De opvarenden deden een poging om naar het Verenigd Koninkrijk te varen. (...) Via onderzoek kon worden achterhaald dat de beklaagde de boot De Rune op 14 december 2019 had aangekocht voor € 840,00. Tevens blijkt dat de beklaagde ook al eerder boten kocht. Zo kocht hij op 25 december 2019 een uit dienst genomen rubberboot bij de brandweer van Ronse en op 16 december 2019 bij een particulier te Leopoldsborg. Een retroactieve bevraging op het oproepnummer xxxx/xxxxxx van de beklaagde toont aan dat hij zich meerdere keren heeft begeven naar Belgische kusthavens.”. Het hof stelde vervolgens dat u slecht geplaatst was om te beweren dat u niet op de hoogte was dat u onderhandelde met mensensmokkelaars, aangezien er vooreerst geen verkoopdocument was opgemaakt, dat het niet geloofwaardig was dat deze documenten verloren zijn geraakt en dat u ook naliel uw naam op het aankoopdocument te vermelden. Vervolgens wees het hof erop dat onderzoek van uw gsm talrijke contacten aantoonde met nummers gelinkt aan personen gekend in dossiers van mensensmokkel, o.m. in het Verenigd*

Koninkrijk. Verder bleek dat u in de gesprekken met de initieel medebeklaagde N. S., op uw aangeven, codetaal gebruikte. Zo werd gesproken over eenden i.p.v. over rubberboten. Uw kompaan had tijdens zijn verhoor op 21 april 2020 trouwens ook toegegeven dat u medeplichtig was aan mensensmokkel. Hij had u overigens meerdere keren gevraagd om te stoppen maar u luisterde niet. Dit wordt volgens het hof bevestigd in een telefoongesprek op 9 februari 2020 dat plaatsvond tussen N. S. en u, waarbij u stelde dat 'de jongens gebeld hebben en dat ze naar De Panne kunnen gaan, dat het weer geen goed weer is voor eenden. Toen uw kompaan u waarschuwde "dat alle eenden die je in het water gooit ondersteboven gaan raken", antwoordde u dat u zich niet met zulke dingen moest bezig houden, dat het u niet kon schelen." ¹

Waar verzoeker voor het hof van beroep te Gent opwierp dat hij geen (mede)dader was maar slechts een medeplichtige, wijst de Raad erop dat het hof dienaangaande oordeelde dat uit het strafdossier, waaronder het telefonieonderzoek en de verklaring van de medebeklaagde, onmiskenbaar bleek dat verzoeker perfect op de hoogte was van het feit dat hij een boot aanleverde om mensen over te varen naar het Verenigd Koninkrijk (arrest, p. 10). In het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, van 5 oktober 2022, volgt dan weer dat verzoeker wetens en willens deel uitmaakte van de criminele organisatie. Uit de lezing van het arrest van het hof van beroep alsook het navolgend vonnis in eerste aanleg komt ontegensprekelijk naar voren dat er in verzoekers hoofde wel degelijk sprake was van opzet. Gelet op het gezag van gewijsde bekleed aan voormelde rechterlijke uitspraken kan verzoeker in het verzoekschrift verder niet dienstig zijn aandeel in de mensensmokkel blijven ontkennen. Het is, gelet op het voorgaande, geenszins ernstig om te stellen dat hij enkel rubberbootjes verkocht, dat hij zeker nooit de intentie had om deze te verkopen aan mensensmokkelaars en hoogstens kan gezien worden als een facilitator van de smokkel en dat uit het dossier blijkt dat de mensensmokkel zelf in werkelijkheid door andere personen werd gepleegd, en om aldus zijn verantwoordelijkheid en rol in de feiten nogmaals te trachten te minimaliseren en zelfs te blijven ontkennen. Verzoeker doet met deze verwoede poging geen afbreuk aan het feit dat hij meerdere keren definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Verder ondergraaft hij op deze manier ook manifest het gestelde in de 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' d.d. 26 november 2023, zoals ingevuld in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek, als zou hij schuldinzicht en spijt hebben. Het meewerken aan dergelijke vorm van georganiseerde criminaliteit in hoofde van verzoeker getuigt van een maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef.

Verder oordeelde het hof van beroep dat het misdrijf werd gepleegd met meerdere verzwarende omstandigheden, met name werd het misdrijf gepleegd ten opzichte van twee niet nader geïdentificeerde minderjarigen, werd misbruik gemaakt van de kwetsbare toestand waarin de slachtoffers zich bevonden, werd het leven van de slachtoffers opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar gebracht en betrof het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende activiteit van een vereniging (arrest, p. 11).

De Raad stipt verder aan dat uit het bevel tot aanhouding van 9 maart 2020, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker zelf toegaf dat hij in financiële moeilijkheden zat en een cent wenste bij te verdienen.

Betreffende de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade wijst de Raad erop dat verzoeker door het hof van beroep te Gent schuldig werd bevonden aan het smokkelen van negentien niet nader geïdentificeerde personen, waaronder twee minderjarige kinderen, die zich in een uiterst precare situatie bevonden. Uit wat voorafgaat, volgt dat het bewezen is dat verzoeker een mensensmokkelaar is, die een belangrijke rol speelde in een internationale criminele organisatie die zich toeleegde op het plegen van mensensmokkel op grote schaal en dat dit misdrijf (meermaals) plaatsvond met meerdere verzwarende omstandigheden. De aard van de gepleegde daad komt neer op het misbruik maken van mensen op de vlucht en de werkelijke schade beperkt zich niet enkel tot de betrokken slachtoffers, maar heeft ook een bredere impact op staten en het maatschappelijk belang. Mensensmokkel ondermijnt de openbare orde en bemoeilijkt de controle door de overheid op de mensen die zich op haar grondgebied bevinden. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, worden belangrijke, nauwelijks gekende en oncontroleerbare migratiestromen erdoor onderhouden, met alle gevolgen die zulks meebrengt voor de openbare orde en veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteiten van de landen van bestemming. Bovendien worden de slachtoffers van mensensmokkel doorgaans in een volslagen marginaal bestaan gedropt, zonder middelen en zonder rechten. Zij zijn vaak niet bij machte om op een behoorlijke wijze in hun levensonderhoud te voorzien, waardoor ze in het illegale arbeidscircuit terechtkomen met economische uitbuiting en onmenselijke situaties tot gevolg.

Het lijkt geen twijfel dat de feiten waarvoor verzoeker definitief veroordeeld werd tot mensensmokkel met verzwarende omstandigheden bijzonder ernstig zijn. De door verzoeker gestelde handelingen vormen een zeer ernstige inbreuk op de fundamentele waarden van een moderne samenleving en zijn moreel verwerpelijk.

Gelet op wat voorafgaat blijkt dat de criminele vereniging waar verzoeker wetens en willens bij betrokken is geweest verantwoordelijk was voor internationale mensensmokkel waarbij snel en persoonlijk geldgewin werd

nagestreefd ten koste van mensen, waaronder minderjarigen, die zich in een precare situatie bevonden en zonder rekening te houden met hun fysieke en psychische integriteit.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, meer bepaald op de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk opgelegde straf, de aard van het misdrijf, de meerdere verzwarende omstandigheden, de opzet en de aard en omvang van de veroorzaakte schade, is de Raad van oordeel dat het misdrijf waarvoor verzoeker definitief veroordeeld is bijzonder ernstig is en ook na de drie arresten van het Hof van Justitie 6 juli 2023 blijft, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Aan de eerste, afzonderlijke voorwaarde om overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is en blijft bijgevolg voldaan.

2.3.10. De tweede voorwaarde van het 'gevaar voor de samenleving' van de lidstaat waarin de verzoeker zich bevindt

2.3.10.1. Noch de Kwalificatierichtlijn, noch de Vreemdelingenwet definiëren het begrip 'gevaar voor de samenleving'.

De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft echter aan dat het begrip 'gevaar voor de samenleving' veronderstelt dat er sprake is van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aldus dient rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dienen de verwerende partij en de Raad rekening te houden met alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 47-65; HvJ 6 juli 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A., C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543, punt 54; HvJ 6 juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/AA, C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 32).

Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63; HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 56). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat dit onder meer het geval is wanneer het gedrag van de verzoeker aantoonde dat hij van een houding getuigt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, punt 60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan voor de toepassing van de interpretatie van de Kwalificatierichtlijn hiernaar verwezen worden, daar het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van C-8/22. Echter, motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Aldus dient er in principe een inschatting gemaakt te worden van een toekomstig gedrag van de verzoeker. Het feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, is van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijk van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63). Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat er sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de samenleving vormt.

Wat in het bijzonder het actuele karakter van een dergelijke bedreiging betreft, volgt uit de rechtspraak van het Hof dat deze gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de verzoeker, kan worden gemaakt (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64; HvJ 13 september 2016, Secretary of State for the Home Department/CS, C-304/14, ECLI:EU:C:2016:674, punt 41). Er kan geen stelselmatige en automatische koppeling worden gemaakt tussen een strafrechtelijke veroordeling tot een bijzonder ernstig misdrijf en de intrekking van de vluchtelingenstatus. Wanneer de verzoeker geen redenen aandraagt waarom hij niet langer een bedreiging voor de samenleving vormt, mag de verwerende partij niet zonder meer aannemen dat uit het bestaan van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt dat de verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 65).

Bovendien, hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer moeten de verwerende partij, respectievelijk de Raad, rekening houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (*mutatis mutandis* HvJ 13 september 2016, Alfredo Rendón Marín/Administración del Estado, C-165/14, ECLI:EU:C:2016:675, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 58).

2.3.10.2. De Raad benadrukt in deze de omstandigheden van huidige zaak. Zo blijkt uit het arrest van het hof van beroep te Gent van 31 maart 2021 dat het hof het noodzakelijk achtte om verzoeker te veroordelen tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar, teneinde hem de ernst van de door hem gepleegde misdrijven te doen beseffen en om hem te weerhouden van recidive. De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, legde verzoeker op 5 oktober 2022 een bijkomende veroordeling op, waarbij het van oordeel was dat het gaat om een passende en ook volkomen noodzakelijke bestraffing, van aard verzoeker de volle ernst van de feiten te doen inzien en hem van recidive te weerhouden. Verzoeker verbleef sinds 9 maart 2020 ononderbroken in de gevangenis en is vrij sinds 9 maart 2024. De Raad merkt verder op dat verzoeker op 22 maart 2022 werd gehoord door een *protection officer* in de gevangenis waarbij hij de mogelijkheid kreeg redenen aan te halen tot behoud van de vluchtelingenstatus en dat hij in het kader van zijn huidig, zevende verzoek om internationale bescherming opnieuw de mogelijkheid kreeg om middels een 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' nogmaals zijn standpunt te laten gelden. Aangezien het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 10 mei 2022 reeds is verworpen door de Raad en verzoeker nadien een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende, kon de verwerende partij zich ermee volstaan om verzoeker middels een 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' te horen. Uit dit document blijkt dat verzoeker in de mogelijkheid was zijn verklaringen af te leggen.

In de bestreden beslissing wordt, bij de beoordeling van de tweede voorwaarde, niet alleen rekening gehouden met het voormelde gehoor van 22 maart 2022, maar eveneens met de 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' van 26 november 2023, alsook met overige relevante stukken van het administratief dossier, te weten het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, van 4 november 2020, het arrest van het hof van beroep te Gent van 31 maart 2021, het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, van 5 oktober 2022, de vonnissen van de strafuitvoeringsrechtbank bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 29 september 2021 en 4 november 2022, het door verzoeker ingediende verzoekschrift tegen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 10 mei 2022, adviezen van de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken van 30 mei 2023, 25 oktober 2023 en 13 november 2023 en de beslissing tot beëindiging van het verblijf van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juli 2023. Op basis van het geheel van voorgaande elementen komt de commissaris-generaal tot de conclusie dat verzoeker de ernst van de door hem gepleegde feiten niet inzag en geen enkel schuldinzicht toonde. Dit wordt terdege als volgt onderbouwd in de bestreden beslissing:

"U zag de ernst van de feiten niet in en toonde geen enkel schuldinzicht. U stelde ter terechtzitting van het Hof nooit de intentie te hebben gehad om mensensmokkel te faciliteren en betwistte de feiten (arrest van 31 maart 2021, p. 8). Ook uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud d.d. 22 maart 2022, dat georganiseerd werd teneinde u de kans te geven redenen voor het behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, wijzen op een gebrek aan schuldbesef. U verklaarde immers: "Ik heb vier jaar gevangenisstraf gekregen voor het kopen en verkopen van tweedehandsmateriaal. Ik denk niet dat ik slecht ben door het kopen en verkopen van tweedehandsmateriaal." en "ik heb nog nooit iets slechts gedaan dat tegen de Belgische maatschappij, regering, wet is." (zie NPO CGVS 22.03.2022, p.2 en 3). Ook in uw verzoekschrift d.d. 24 mei 2022 waarbij u beroep aantekende tegen de beslissing van het CGVS d.d. 10 mei 2022 is geen spoor van enig schuldinzicht terug te vinden, integendeel. Daarin voert u aan dat u enkel rubberbootjes verkocht, dat u zeker nooit de intentie heeft gehad om deze door te verkopen aan mensensmokkelaars, dat u niet over dezelfde kam kan geschoren worden als een loutere mensensmokkelaar, maar hoogstens kan gezien worden als een facilitator van de smokkel ("wat u overigens tot op vandaag betwist"), aangezien de mensensmokkel in werkelijkheid door andere personen werd gepleegd (zie pagina 6 van het verzoekschrift d.d. 24 mei 2022).

Tijdens uw onderhoud d.d. 22 maart 2022 dat plaatsvond in de gevangenis van Brugge maakte u overigens geen enkele melding van het feit dat u op 18.05.2021 opnieuw onder aanhoudingsmandaat geplaatst was omwille van uw betrokkenheid bij mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Evenmin wordt hiervan melding gemaakt in voornoemd verzoekschrift d.d. 24 mei 2022. U werd overigens op 5 oktober 2022 opnieuw schuldig bevonden aan 5 andere feiten van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, waarvan de incriminatieperiode een aanvang nam op 07.09.2017. Ook uit voornoemd vonnis komt genoegzaam naar voren dat u wetens en willens deel uitmaakte van een criminele organisatie die zich bezighield met internationale mensensmokkel. De correctionele rechtbank van Brugge was van oordeel dat de feiten die ter beoordeling voorlagen en de feiten die het voorwerp uitmaakten van het in kracht van gewijsde gegane arrest van het Hof van Beroep te Gent van 31.03.2021 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering waren van éénzelfde misdadig opzet. De rechter oordeelde dat de reeds door het Hof van Beroep op 31.03.2021 uitgesproken straf echter niet volstond als bestraffing voor het geheel van de misdrijven. U werd daarom bijkomend veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden (met uitstel van tenuitvoerlegging voor een termijn van 3 jaren) en een geldboete van 304.000 euro.

In het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming verklaart u dat u aan het einde van uw detentie bent gekomen, dat u intussen spijt en schuldinzicht heeft en zich naar de wet zal gedragen (schriftelijke verklaring, vragen 1, 6 en 7). U meent geen gevaar voor de maatschappij te zijn. Uit het verslag van de terugkeerbegeleider van de DVZ d.d. 30.05.2023 blijkt voorts dat u in de gevangenis gekend bent als een voorbeeld gedetineerde. Er zijn geen tuchtverslagen, u werkt in de gevangenis en u zou steeds bereid zijn te helpen waar u kan. U verklaarde geleerd te hebben uit uw fouten en wenst een nieuwe kans om u te bewijzen, u zou willen tonen dat u de beste intenties heeft. Ook uit de verslagen van 25.10.2023 en 13.11.2023 blijkt dat u meent dat u een tweede kans verdient, dat u de klok niet meer kan teruggedraaien maar dat u geleerd heeft uit uw fouten en dat u belooft dat u nooit nog een misstap zal begaan, dat u veel spijt heeft van de fout die u in het verleden heeft gemaakt en dat u een nieuwe kans niet zal verpesten.

Het gegeven dat u zich voorbeeldig gedraagt in de gevangenis, dat er in uw hoofd geen tuchtverslagen zijn opgesteld en dat u bereid bent om iedereen uit de nood te helpen, doet naar mening van het CGVS echter niets af aan het feit dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Dat u zich correct gedraagt in de gevangenis, een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen onderworpen zijn, houdt niet in dat u zich, eens u in vrijheid wordt gesteld, dergelijk gedrag zal blijven volhouden.

Verder blijkt dat u bij de SURB te Gent twee verzoeken tot voorwaardelijke invrijheidstelling heeft ingediend, met name op 19.04.2021 en op 07.04.2022. Niettegenstaande dergelijke strafuitvoeringsmaatregelen een ander oogmerk nastreven dan artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering desalniettemin van belang zijn voor de inschatting van de bedreiging van de samenleving. In casu dient echter vastgesteld te worden dat de SURB uw verzoeken tot voorwaardelijke invrijheidsstelling op 29 september 2021 en op 4 november 2022 afwees omdat er een gevaar bestond op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten. Deze vaststelling was gestoeld op het feit dat u geen geconcretiseerd reclasseringsplan kon voorleggen, en dat u op 18 mei 2021 opnieuw aangehouden was in het kader van een nieuw onderzoek naar mensenhandel, en waarvoor u uiteindelijk ook veroordeeld werd tot een bijkomende gevangenisstraf van 6 maanden.

Dat u heden spijt betuigt biedt overigens geen enkele waarborg dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met gelijkaardige feiten. Dienaangaande benadrukt het CGVS dat uit de gegevens waarover het beschikt blijkt dat u er niet voor terugschrikt om leugenachtige verklaringen af te leggen ten overstaan van de politie toen u ondervraagd werd over uw mogelijke betrokkenheid bij mensensmokkel (zie vonnis correctionele rechtbank 4 november 2020, p. 5-7), maar dat u ook nadien zowel ten overstaan van het hof van beroep (zie arrest 31 maart 2021), als het CGVS (zie NPO 22.03.2022, p. 2-3) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie verzoekschrift d.d. 24 mei 2022, p. 6) uw aandeel in de feiten bleef ontkennen en minimaliseren. Dat u pas stelt spijt te hebben nadat de DVZ op 5 juli 2023 beslist heeft om uw verblijfsrecht te beëindigen, doet op ernstige wijze afbreuk aan de oprechtheid van uw beweerde spijtbetuigingen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er nog op dat de DVZ in zijn beslissing van 5.07.2023 erop wees dat u de feiten pleegde "omdat u financiële moeilijkheden had zoals blijkt uit het aanhoudingsmandaat d.d. 09.03.2020. U ontving volgens het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 31.03.2021 een invaliditeitsuitkering. Een uitkering waar u blijkbaar niet tevreden mee was en die u aanvulde met inkomsten uit mensensmokkel (...). Indien u opnieuw geldzorgen hebt, kan het risico op het plegen van nieuwe strafbare feiten derhalve niet uitgesloten worden.", een vaststelling die CGVS bijtreedt te meer u door het Hof van Beroep van Gent op 31.03.2021 en door de Correctionele Rechtbank van Brugge op 05.10.2022 veroordeeld werd tot het betalen van een geldboete van respectievelijk 152 000 en 304 000 euro."

De Raad acht voormelde bevindingen pertinent en draagkrachtig en deze vinden allen steun in het administratief dossier. De verwerende partij hield hierbij ook rekening met elementen van de strafuitvoering en verzoekers gedrag in de gevangenis, in weerwil tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden.

Waar verzoeker opwerpt dat er nooit problemen in de gevangenis en nooit tuchten waren, merkt de Raad op dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden bij de beoordeling door de verwerende partij: *“Dat u zich correct gedraagt in de gevangenis, een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen onderworpen zijn, houdt niet in dat u zich, eens u in vrijheid wordt gesteld, dergelijk gedrag zal blijven volhouden.”* Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een functioneringsverslag vanuit de gevangenis waaruit blijkt dat hij therapeutische begeleiding volgt, stipt en correct is in zijn werk, een voorbeeldfunctie heeft en alle kansen aangrijpt die hij krijgt. Dit enkel verslag, dat overigens reeds dateert van 13 september 2021, vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De verwerende partij heeft precies toegelicht waarom verzoekers gedrag in de gevangenis niet volstaat om het risico op het plegen van nieuwe strafbare feiten uit te sluiten. Verzoekers verwijzing naar een functioneringsverslag uit de gevangenis en zijn voorbeeldig gedrag kunnen derhalve geen afbreuk doen aan de beoordeling van de verwerende partij.

Strafuitvoeringsmaatregelen streven, zo weze herhaald, een ander oogmerk na dan artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet. Elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering kunnen desalniettemin van belang zijn voor de inschatting van de bedreiging voor de samenleving, doch er dient te worden vastgesteld dat er *in casu* niet blijkt dat verzoeker sinds zijn opsluiting van enige vorm van strafuitvoeringsmodaliteiten, zoals bijvoorbeeld een uitgaansvergunning of beperkte detentie, heeft genoten. Uit de voorliggende vonnissen van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt dat verzoekers verzoeken tot voorwaardelijke invrijheidsstelling op 29 september 2021 en op 4 november 2022 telkens werden afgewezen (alook de verzoeken tot beperkte detentie en elektronisch toezicht) omdat er een gevaar bestond op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten. Verder mag verzoeker in het verzoekschrift dan wel beweren dat hij drie uitgaansvergunningen en penitentiaire verloven mocht ondergaan, welke allemaal succesvol zijn verlopen, doch de Raad stelt vast dat dit geenszins weerslag vindt in de stukken van het administratief dossier en dat dit evenmin door verzoeker wordt aangetoond aan de hand van enig concreet begin van bewijs. Overigens, in het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde advies van de directeur van de strafinrichting van 6 april 2023, wordt net expliciet gesteld dat uitgaansvergunningen tot dan toe nog niet werden toegekend. Uit het geheel van de voorliggende stukken kan een toekenning van uitgaansvergunningen en penitentiaire verloven, laat staan dat deze succesvol zouden verlopen zijn, hoegenaamd niet worden afgeleid.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij eraan voorbijgaat dat een gedetineerde een reclassering kan uitwerken en zijn leven kan beteren eens hij in de gevangenis is, gaat hij er zelf aan voorbij dat hij bij alle ingediende verzoeken bij de strafuitvoeringsrechtbank steeds geen geconcretiseerd reclasseringsplan kon voorleggen. De Raad stelt vast dat dit inderdaad blijkt uit de vonnissen van 29 september 2021 en 4 november 2022 die zich in het administratief dossier bevinden. Verder hekelt verzoeker dat hij nooit een concreet reclasseringsplan kon uitwerken. Zowel uit de vonnissen van de strafuitvoeringsrechtbank als uit het advies van de gevangenisdirecteur van 6 april 2023, dat verzoeker aan zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat verzoeker geen uitgewerkt reclasseringsplan kan voorleggen en blijkt niet dat dit louter en alleen te wijten is aan zijn verblijfstatuut. Zo blijkt uit het advies van de gevangenisdirecteur dat de dagbesteding en begeleiding van verzoeker nog geconcretiseerd moet worden en dat er nog geen uitgaansvergunningen werden toegekend. Hoe dan ook doet dit geen afbreuk aan de overige vaststellingen aangaande de reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging die verzoeker vormt voor de samenleving.

Wat het door verzoeker in het kader van onderhavige beroepsprocedure verstrekte advies van de directeur van de strafinrichting van 6 april 2023 betreft, wenst de Raad nog te onderlijnen dat hierin is aangegeven dat verzoeker de betrokkenheid bij mensensmokkel blijft ontkennen, ook na de nieuwe aanhouding door de onderzoeksrechter, dat hij tijdens zijn detentie lijkt te beseffen dat hij fouten heeft gemaakt en dat er mede door zijn toedoen slachtoffers zijn gevallen maar dat hij zijn verantwoordelijkheid blijft minimaliseren gezien hij niet rechtstreeks betrokken was en niet op de hoogte was. Het gestelde van de directeur zet de bevindingen inzake de reeds hoger gemaakte overwegingen met betrekking tot verzoekers gebrek aan schuldinzicht nog meer kracht bij. Dienaangaande wijst de Raad nog op de volgende pertinente overweging van de bestreden beslissing inzake de beoordeling van de tweede voorwaarde om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan:

“Uit de gegevens waar het CGVS vermag acht op te slaan blijkt dat de feiten waarvoor u definitief veroordeeld werd op 31 maart 2021 en op 5 oktober 2022 getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans integriteit aantonen. U was wetens en willens een belangrijke schakel in één van de meest gevaarlijke en dierste smokkelpraktijken die mensensmokkelaars zich kennelijk durven te getroosten om illegale vreemdelingen naar het Verenigd Koninkrijk te smokkelen. U kocht heimelijk kleine en gammele (rubber)bootjes aan om deze tegen betaling te leveren aan mensensmokkelaars die ze zonder verpinken

volgestouwd de zee opstuurden in levensgevaarlijke omstandigheden. De slachtoffers, waaronder ook kinderen, werden zonder reddingsvest in bootjes geplaatst die totaal ongeschikt waren voor de beoogde oversteek. Deze boten voerden uit in volle zee zonder dat er getest werd of deze boten al dan niet zeewaardig waren. Het leven van de slachtoffers (waaronder een gezin met twee minderjarige kinderen) werd opzettelijk en door grove nalatigheid in gevaar gebracht. Uit het arrest van 31 maart 2023 blijkt dat u er perfect van op de hoogte was dat de door u geleverde boten gebruikt werden om naar het Verenigd Koninkrijk te varen en dat u wist dat de bootjes niet geschikt waren voor de beoogde oversteek, doch dat u zich niets aantrok van het lot van de slachtoffers. Zo blijkt immers dat uw initieel medebeklaagde N. S. verklaarde dat hij u meerdere keren gevraagd had te stoppen en dat u niet luisterde. Dit werd bevestigd in een telefoongesprek op 09.02.2020 tussen u en uw kompaan waar u stelde dat 'de jongens gebeld hebben en dat ze naar De Panne kunnen gaan, dat het weer geen goed weer is voor eenden', waarop uw kompaan N. S. u waarschuwde: 'dat alle eenden die je in het water gooit ondersteboven gaan raken'. U antwoordde dat u zich niet met zulke dingen moest bezig houden, dat het u niet kon schelen."

Verzoeker mag in het kader van zijn huidig verzoek dan wel hebben aangevoerd dat hij schuldinzicht en spijt heeft en de feiten toegeeft (administratief dossier, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag d.d. 26 november 2023, punten 1 en 7), de commissaris-generaal oordeelde in dit verband op goede gronden als volgt: *"Dat u heden spijt betuigt biedt overigens geen enkele waarborg dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met gelijkaardige feiten. Dienaangaande benadrukt het CGVS dat uit de gegevens waarover het beschikt blijkt dat u er niet voor terugschrikt om leugenachtige verklaringen af te leggen ten overstaan van de politie toen u ondervraagd werd over uw mogelijke betrokkenheid bij mensensmokkel (zie vonnis correctionele rechtbank 4 november 2020, p. 5-7), maar dat u ook nadien zowel ten overstaan van het hof van beroep (zie arrest 31 maart 2021), als het CGVS (zie NPO 22.03.2022, p. 2-3) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie verzoekschrift d.d. 24 mei 2022, p. 6) uw aandeel in de feiten bleef ontkennen en minimaliseren. Dat u pas stelt spijt te hebben nadat de DVZ op 5 juli 2023 beslist heeft om uw verblijfsrecht te beëindigen, doet op ernstige wijze afbreuk aan de oprechtheid van uw beweerde spijtbetuigingen."*

Overigens blijkt er in het voorliggende verzoekschrift niet veel meer over van enig schuldinzicht, waar verzoeker stelt dat zijn veroordeling genuanceerd, minstens gekaderd moet worden en dat het feit dat hij betrokken zou zijn in een organisatie betreffende mensensmokkel niet voldoende is, maar dat zijn concrete rol moet onderzocht worden, dat hij enkel rubberbootjes heeft verkocht en zeker nooit de intentie heeft gehad deze te verkopen aan mensensmokkelaars, dat hij niet over dezelfde kam kan geschoren worden als een loutere mensensmokkelaar, maar hoogstens kan gezien worden als een facilitator van de smokkel. Hiermee gaat verzoeker immers volledig voorbij aan de twee veroordelingen inzake mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, met name door het hof van beroep te Gent op 31 maart 2021 en voor feiten met eenzelfde misdadig opzet door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, op 5 oktober 2022. Verzoeker kan met zijn betoog geen afbreuk doen aan de in de rechterlijke beslissingen met gezag van gewijsde gedane vaststellingen inzake de bewezen geachte feiten en kwalificaties van deze feiten.

In de bestreden beslissing wordt verder nog op goede gronden gewezen op de gevaarlijke ingesteldheid in verzoekers hoofde: *"Verder blijkt uit het verhoor van uw medebeklaagde op 21.04.2020 (vonnis correctionele rechtbank Brugge d.d.04.11.2020 p. 7 - integraal bijgetreden door het Hof van Beroep, zie arrest p. 12) dat u op zoek was geweest naar "een echt pistool, een Glock 43. Hij zocht zelfs één met een lang magazijn, geen gewoon magazijn, en dus zeker niet een 'decoratiepistool' zoals beklagde zelf volhield." Uit de verklaringen van uw kompaan komt eveneens naar voren dat hij mogelijks door u onder druk gezet werd. N. S. verklaarde in eerste instantie immers dat hij niet wist of u zich met mensensmokkel bezighield, maar hij wou geen problemen en de dag voordien had uw schoonbroer al naar zijn broer in Koerdistan gebeld, stellende dat hij u moest helpen. Dergelijke vaststellingen wijzen op een gevaarlijke ingesteldheid in uw hoofde."*

Uit de stukken van het dossier, alsook de verklaring van verzoeker ter terechtzitting, blijkt dat deze inmiddels, meer bepaald sinds 9 maart 2024, in vrijheid is gesteld. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat ook maar enig begin van bewijs bij te brengen van zijn leven in vrijheid, hoewel hij hiertoe in de mogelijkheid was om dit via aanvullende nota of ter terechtzitting te doen. Het komt niet aan de Raad toe om dit voor verzoeker in te vullen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad het oordeel van de commissaris-generaal bij dat verzoeker veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf en dat hij misbruik maakte van de bijzonder kwetsbare situatie van de slachtoffers die zich in een precarie situatie bevonden. Uit het gegeven dat hij zich liet inschakelen in een internationaal opererende criminele organisatie met het oog op onwettig geldgewin, waarbij hij zich er terdege bewust was van de levensgevaarlijke omstandigheden waarin de slachtoffers de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk dienden te maken, kan afgeleid worden dat verzoeker een sociaal gevaarlijke ingesteldheid heeft. Hij heeft zich bereid getoond geld te willen verdienen door misbruik te maken van de moeilijke situatie waarin de slachtoffers zich bevonden en had er klaarblijkelijk ook geen moeite mee

om ten aanzien van de politionele en gerechtelijke autoriteiten, alsook de asielinstanties, leugenachtige verklaringen af te leggen, dan wel zijn betrokkenheid bij de feiten van mensensmokkel te blijven ontkennen. Verder blijkt uit het arrest van het hof van beroep te Gent van 31 maart 2021 alsook uit 's Raads arrest nr. 300 528 van 23 januari 2024, waarbij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, ingesteld tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juli 2023, wordt verworpen, dat verzoeker in het verleden reeds meermaals werd veroordeeld door de politierechtbank, wat het gebrek voor respect aan de wet verder onderstreept. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze terecht poneert dat verzoekers gedrag getuigt van een immorele ingesteldheid en van een ernstig gebrek aan normbesef en respect voor derden en de Belgische wetten. Gezien de lange incriminatieperiode (feiten gepleegd op herhaalde tijdstippen in de periode van 7 september 2017 t.e.m. 4 juni 2021), het lucratief karakter van de feiten en het gebrek aan overtuigend schuldinzicht, kan het risico op recidive niet uitgesloten worden. Uit verzoekers persoonlijk gedrag blijkt dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10.3. Gelet op het geheel van hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoeker een gevaar voor de Belgische samenleving vormt en ook na de drie arresten van het Hof van Justitie van 6 juli 2023 blijft. Aan de tweede, afzonderlijke voorwaarde om overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, is en blijft bijgevolg voldaan.

2.3.11. De toepassing van het evenredigheidsbeginsel

2.3.11.1. Nadat de verwerende partij heeft aangetoond dat aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan is voldaan, dient ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht te worden genomen. Immers dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 14, lid 4, onder a), van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de lidstaat de mogelijkheid heeft om over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat hij er niet toe gehouden is van deze mogelijkheid gebruik te maken (zie naar analogie HvJ 24 juni 2015, H. T./Land Baden-Württemberg, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 72 en HvJ 22 september 2022, G.M./O.I.F. ea, C-159/21, ECLI:EU:C:2022:708, punt 81).

2.3.11.2. De Belgische wetgever heeft ervoor geopteerd om te voorzien in een tweeledig systeem, waarbij enerzijds de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, de vluchtelingenstatus kan intrekken en anderzijds de minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 49, § 3, van de Vreemdelingenwet, een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de verzoeker en hem, met inachtneming van het beginsel van non-refoulement, kan verwijderen. De loutere intrekking van de vluchtelingenstatus houdt derhalve niet in dat de verzoeker kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig verblijft op het grondgebied. De verzoeker behoudt zijn verblijfsrecht en de daarmee samenhangende rechten en voordelen, zolang de minister of zijn gemachtigde niet heeft beslist er een einde aan te maken.

In de parlementaire voorbereidingen kan dienaangaande als volgt worden gelezen: *“Eenmaal de Commissaris-generaal de internationale beschermingsstatus heeft ingetrokken, valt deze vreemdeling onder het toepassingsgebied van de algemene bepalingen van Titel I van de wet. Naargelang de verblijfsstatus waarover de vreemdeling als begunstigde van internationale bescherming beschikt op het moment van de intrekking van zijn internationale beschermingsstatus (hetzij een verblijfsrecht van beperkte of onbeperkte duur, hetzij een meer duurzaam verblijf zoals een machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene), zullen de mogelijkheden voor de minister of zijn gemachtigde om een einde te maken aan het verblijf en de aard van de verwijderingsmaatregel verschillend zijn”* (zie wetsontwerp, *Parl.St.* Kamer 2014-2015, nr. 54-1730/001, p. 7-8).

2.3.11.3. Voor wat betreft de intrekking van de vluchtelingenstatus, conform artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, kan de staatssecretaris of diens gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf van de betrokken derdelander overgaan tot de beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis voor deze beëindiging van het verblijf is terug te vinden in artikel 11, § 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Luidens artikel 11, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet dient de staatssecretaris of diens gemachtigde, wanneer hij overweegt dergelijke beslissing te nemen, rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Van zodra de verzoeker beschikt over een onbeperkt verblijfsrecht kan diens verblijfsrecht enkel nog worden beëindigd op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, met name om redenen van openbare orde of nationale veiligheid (zie wetsontwerp, *Parl.St.* Kamer 2014-2015, nr. 54-1730/001, p. 7). Luidens artikel 23, §

2, van de Vreemdelingenwet dient bij het nemen van dergelijke beslissing rekening te worden gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, evenals met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

2.3.11.4. Het Hof van Justitie heeft aangegeven dat wanneer de verwerende partij op grond van artikel 14, lid 4, van de Kwalificatierichtlijn beslist de vluchtelingenstatus in te trekken dit inhoudt dat de verzoeker die status wordt ontzegd, zodat hij niet of niet langer alle rechten en voordelen geniet, waarin hoofdstuk VII van die richtlijn voorziet, aangezien deze rechten en voordelen verbonden zijn aan die status. Het Hof van Justitie verduidelijkt hierbij dat de toepassing van artikel 14, lid 4, van voormelde richtlijn tot gevolg heeft dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd, die artikel 24 van voormelde richtlijn verbindt aan de vluchtelingenstatus en zodoende kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig op het grondgebied verblijft (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 90 en 103-104).

2.3.11.5. Overeenkomstig artikel 14, lid 6, van de Kwalificatierichtlijn dient de lidstaat aan de verzoeker, niettegenstaande het verlies van zijn status, wel nog steeds verplicht ten minste de in voormelde bepaling vermelde rechten van het Verdrag van Genève toe te kennen, evenals de rechten uit dit Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 67). De in artikel 14, lid 6, van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk opgesomde rechten uit het Verdrag van Genève hebben betrekking op non-discriminatie (artikel 3), vrijheid van godsdienst (artikel 4), bescherming van de eigendom van roerende en onroerende goederen (artikel 13), rechtsingang (artikel 16), distributie (artikel 20), toegang tot openbaar onderwijs (artikel 22), administratieve bijstand (artikel 25), verstrekking van identiteitspapieren (artikel 27), non-discriminatie op fiscaal gebied (artikel 29), het niet-opleggen van strafsancities wegens onrechtmatige binnenkomst of verblijf (artikel 31), bescherming tegen uitzetting (artikel 32) en het verbod op refoulement (artikel 33). Wat betreft de rechten uit het Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is, kan worden verwezen naar het gestelde door de advocaat-generaal in de gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17 M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die hiervoor verwijst naar artikel 13 (roerende en onroerende goederen), artikel 20 (openbaar onderwijs), artikel 25 (administratieve bijstand), artikel 27 (identiteitspapieren) en artikel 29 (gelijke fiscale lasten), voor zover de betreffende lidstaat uit hoofde van artikel 42, lid 1, hiervan geen voorbehouden heeft gemaakt ten aanzien van de betreffende artikelen (zie HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, advies Adv. Gen., punten 112, 128, 130 en UNHCR, Comments on the European Commission Proposal for a Qualification Regulation – COM (2016) 466, februari 2018, blz. 23, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/5a7835f24.html>, waarnaar wordt verwezen in voetnoot 70). Aan de Kwalificatierichtlijn mag ook in geen geval een uitlegging worden gegeven, die de lidstaten ertoe zouden aanzetten zich te onttrekken aan hun uit het Verdrag van Genève voortvloeiende internationale verplichtingen. Tevens doet de intrekking van de vluchtelingenstatus geen afbreuk aan de verplichting van de betrokken lidstaat om de relevante bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven, waarbij het onder meer gaat om de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 7, dat ziet op de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, artikel 15, dat ziet op de vrijheid van beroep en het recht te werken, artikel 34, dat ziet op sociale zekerheid en sociale bijstand, en artikel 35, dat ziet op gezondheidszorg (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 108-109). Nergens wordt bepaald dat deze rechten en voordelen uitsluitend kunnen worden of dienen te worden gevrijwaard door de commissaris-generaal.

2.3.11.6. Het Hof van Justitie heeft verder aangegeven dat, niettegenstaande het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd die is verbonden aan de vluchtelingstatus, de verzoeker mogelijkerwijs op een andere rechtsgrondslag legaal op het (Belgisch) grondgebied van de lidstaat in kwestie mag verblijven (zie HvJ 24 juni 2015, H. T./Land Baden-Württemberg, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 94). Artikel 14, lid 6, van de Kwalificatierichtlijn staat er in dergelijk geval geenszins aan in de weg dat die lidstaat waarborgt dat de verzoeker alle rechten geniet die het Verdrag van Genève aan de hoedanigheid van vluchteling verbindt (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 106).

2.3.11.7. Deze omkadering in acht genomen, verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn arrest van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22 dat het evenredigheidsbeginsel inhoudt dat de bedreiging die de verzoeker vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt moet worden afgewogen tegen de rechten die, overeenkomstig de Kwalificatierichtlijn, moeten worden gewaarborgd aan personen die voldoen aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van voormelde richtlijn, met name aan vluchtelingen (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt

67). Bij de beoordeling van het evenredigheidsbeginsel dient tevens rekening te worden gehouden met de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, waarbij de betrokken lidstaat met name moet nagaan of het mogelijk is om andere maatregelen vast te stellen, die de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantasten, maar even doeltreffend zijn om de bescherming van de samenleving te waarborgen (*ibid.*, punt 68). Het Hof van Justitie geeft hierbij aan dat de bevoegde autoriteit rekening zal moeten houden met het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat aan de verzoeker deze status wordt ontnomen, zodat hij niet langer over alle rechten en voordelen van de Kwalificatierichtlijn zal beschikken, maar dat de lidstaat nog steeds verplicht is om de betrokken derdelander ten minste de in artikel 14, lid 6, van voormelde richtlijn vermelde rechten toe te kennen, evenals de rechten uit het Verdrag van Genève waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is.

2.3.11.8. Aldus heeft de Belgische wetgever ervoor geopteerd om te voorzien in een systeem, waarbij de intrekking van de vluchtelingenstatus – omdat de verzoeker definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt – de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantast, dan zoals voorzien in artikel 14, lid 4 en 6, van de Kwalificatierichtlijn. Tevens heeft de Belgische wetgever voorzien dat, wanneer de staatssecretaris alsnog overgaat tot het beëindigen van het verblijf van de verzoeker, er een belangenafweging dient te worden gemaakt (zie *supra*).

2.3.11.9. Gelet op het voormelde, kan niet worden vastgesteld dat *in casu* het evenredigheidsbeginsel onvoldoende in acht werd genomen. De Raad herhaalt dat huidige bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd. In dit verband stipt de Raad aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 5 juli 2023 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot beëindiging van het verblijf heeft genomen en dat de hiertegen ingestelde vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring door de Raad is verworpen bij arrest nr. 300 528 van 23 januari 2024.

2.3.12. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoeker geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat zijn status als vluchteling dient te worden behouden. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens een persoonlijk onderhoud van 22 maart 2022 de mogelijkheid werd geboden om te reageren op het onderzoek naar de intrekking van zijn status en de redenen aan te halen tot behoud van deze status en dat hij in het kader van het huidige verzoek zijn standpunt heeft kunnen laten gelden via het invullen op 26 november 2023 van de 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag'. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken en dat hij heeft voldaan aan de op hem rustende onderzoeksplicht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dan wel de onderzoeksplicht wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.14. Uit de voorafgaande bespreking blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.15. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan, met name (i) het bestaan van een bestuurlijke vergissing, (ii) het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en (iii) de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Te dezen is uit het voorgaande genoegzaam gebleken dat er nog steeds gewichtige redenen zijn om aan verzoeker het verleende voordeel van de vluchtelingenstatus te ontnemen en dat er geen element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is.

Waar verzoeker in dit verband de commissaris-generaal verwijt meer dan een jaar na de bestraffing alsnog te oordelen dat de vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken, merkt de Raad op dat verzoeker zijn kritiek in wezen uit op de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 10 mei 2022, en niet op de thans bestreden beslissing, en dat hij verder geheel niet aantoonde welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld.

2.3.16. Inzake de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het voorgehouden machtsmisbruik betoogt verzoeker dat de verwerende partij de vluchtelingenstatus heeft ingetrokken en het huidige, volgend verzoek niet-ontvankelijk heeft verklaard en dat er op heden geen bevel om het grondgebied te verlaten voorligt, waardoor hij tussen twee stoelen valt: hij kan geen reclassering uitbouwen, genoot geen strafuitvoeringsmodaliteiten, mag niet werken, heeft geen recht op uitkering noch een recht op verblijf. Hij betoogt dat er geen enkel land is waar hij in werkelijkheid legaal zal kunnen verblijven, zonder gevaar, en dat de bestreden beslissing volledig haar doel mist.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing nog steeds een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet zodat verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

In zoverre verzoeker zich in voormeld betoog gewaagt tot loutere wetskritiek, stipt de Raad aan dat die buiten de bevoegdheid van de Raad valt. Deze wetskritiek kan dan ook niet in aanmerking worden genomen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

De Raad merkt verder op dat in 's Raads arrest nr. 300 528 van 23 januari 2024 reeds werd gesteld dat het feit dat aan verzoeker geen verwijderingsmaatregel werd opgelegd, en hij thans niet verplicht wordt om België te verlaten, hem niet verhindert om elders te verblijven of een verblijfsaanvraag in te dienen, bv. in het land van herkomst van zijn partner, Noord-Macedonië. Dat er geen enkel land is waar hij legaal zou kunnen verblijven, is niet meer dan een loutere bewering.

Het begrip 'misbruik van bevoegdheid' houdt in dat de administratieve overheid haar bevoegdheden heeft gebruikt voor een ander doel dan waarvoor zij zijn verleend. Van misbruik van bevoegdheid is slechts sprake wanneer uit objectieve, ter zake dienende en onderling overeenstemmende aanwijzingen blijkt dat een besluit uitsluitend of hoofdzakelijk is genomen ter bereiking van andere doeleinden dan gesteld. Wanneer het besluit meerdere doelen heeft, is er ook indien naast de geldige beweegredenen een niet gerechtvaardigde wordt aangevoerd, geen sprake van misbruik van bevoegdheid, zolang het wezenlijke doel niet wordt opgeofferd. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat of op welke wijze de verwerende partij *in casu* machtsmisbruik zou hebben gepleegd.

2.3.17. Het beginsel van de "*fair play*" is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 21 november 2011, nr. 216.356; RvS 30 juni 2009, nr. 194.978 en RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Verzoeker toont evenwel niet aan dat er *in casu* sprake was van kwade trouw of moedwilligheid in hoofde van de commissaris-generaal, zodat een schending van het beginsel van de "*fair play*" niet kan worden aangenomen.

2.3.18. Waar verzoeker eenvoudigweg een "*schending van de bewijsregels*" opmerkt, stipt de Raad aan dat verzoeker niet verduidelijkt op welke bewijsregels hij doelt, laat staan hoe deze *in casu* geschonden zouden zijn.

2.3.19. Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing een inbreuk maakt op artikel 8 van het EVRM, van het evenredigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel daar onvoldoende rekening is gehouden met zijn gezinssituatie, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, noch een inmenging in zijn privé-, familie- of gezinsleven uitmaakt. Verder blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 juli 2023 verzoekers verblijfsrecht overeenkomstig artikel 21 van de Vreemdelingenwet heeft beëindigd en dat de Raad in voormeld arrest nr. 300 528 van 23 januari 2024 heeft geoordeeld dat verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM en het evenredigheidsbeginsel in het licht van deze bepaling niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.3.20. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS